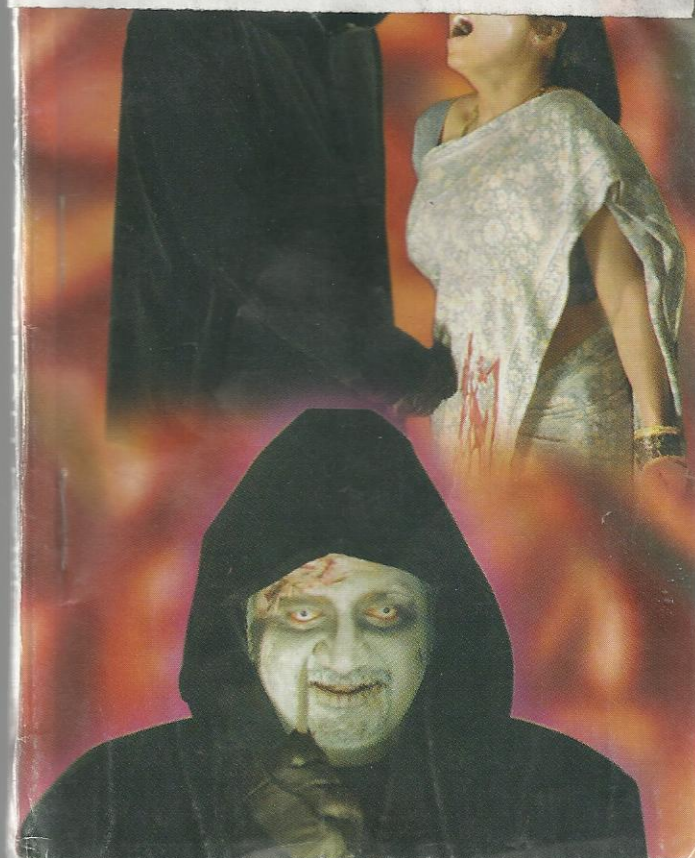
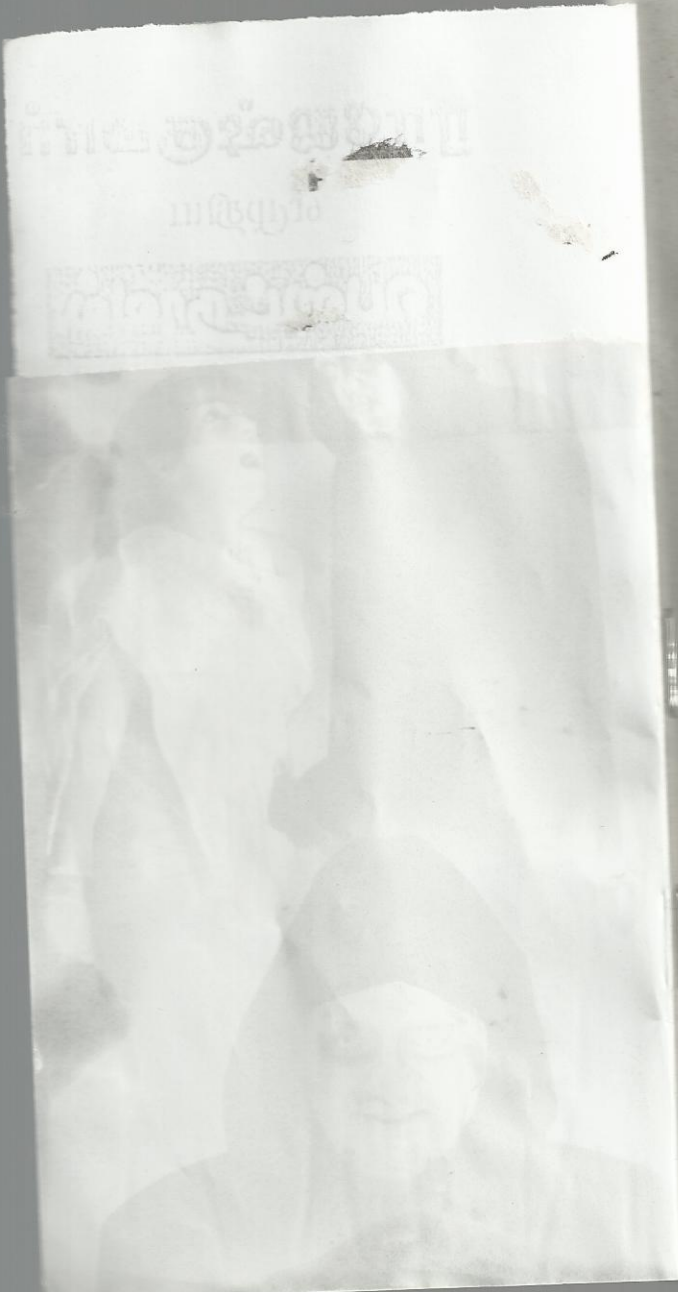

ഗ്രാമപഞ്ചായത്ത്

പ്രവേശന

നമ്പർ

ஊமத்தம் பூக்கள்

கையில் வெள்ளித் தாம்பூலத் தட்டோடு சிவகணேசை நெருங்கிய ஸ்வேதா தட்டை டீபாயின் மேல் வைத்துவிட்டு நகர முயன்ற விநாடி.

“டாக்டர். இன்னும் ஒரேயொரு கேள்வி. இந்த இன்டர்வென்ஷனல் கார்டியாலஜி எந்த வகையில் பாதுகாப்பானதுன்னு சொல்றீங்க..?”

அனந்த கிருஷ்ணன் நிருபர்களைப் பார்த்துக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டார்.

“ப்ளீஸ், கேள்விகள் போதும். நான் உடனடியாக ஹாஸ்பிடலுக்குப் போயாகனும்.. அவுட் பேஷண்ட்ஸ் எனக்காக வெயிட் பண்ணிட்டு இருப்பாங்க. நீங்க வேற ஏதாவது கேள்விகள் கேட்கனும்னா ஈவ்னிங் ஹாஸ்பிடல் வாங்க..”

“டாக்டர். ஒரேயொரு கேள்வி. இன்னிக்கு சிட்டியில் புகழ்பெற்ற ஒரு கார்டியாலஜிஸ்ட். உங்களை மாதிரியே உங்க மகன் டாக்டர் ஹரேஷும் நல்ல கார்டியாலஜிஸ்ட். ஆனா உங்க டாக்டர் அல்லி மட்டும் ஏன் லா படிச்ச வக்கீல் தொழிலுக்குப் போய்ட்டாங்க..?”

“இந்தக் கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லலாமா நிருபர் சார்?” உள்ளேயிருந்து வந்த அல்லி அப்பா, அம்மாவை காருக்கு அனுப்பி விட்டுப் பதில் கூற முற்பட்டாள்.

வண்டியில் ஏறிய அப்பாவை அம்மா பிலுபிலுவென்று பிடித்துக் கொண்டாள்.

“என்னங்க நீங்க..? நம்ம பொண்ணும் பையனும்

- ராஜேஷ்குமார்

நிறைய உழைச்சு சம்பாதிக்கறாங்க.. நீங்களும் இப்படி பறக்கணுமா?"

"என்ன பன்றது. உமையாள். இன்னிக்கு சிட்டியில நிறைய பேருக்கு ஹார்ட் ப்ராப்ளம் இருக்கு. கவனிக்காம இருக்க முடியுமா?"

"உங்க டாக்டர் தொழிலையும் கவனிச்சிட்டு அப்படியே நம்ம குடும்ப விஷயங்களையும் கொஞ்சம் பார்த்துக்கங்க. ஹரேஷுக்கும், அல்லிக்கும் வயசாகிட்டே போகுது. அவங்களுக்கு காலாகாலத்துல ஒரு நல்லது கெட்டது பண்ண வேண்டாமா?"

"அதெல்லாம் உன் டிபார்ட்மென்ட். அது சரி. நீ ஏதோ ஒரு செமினார்க்கு டெல்லி போகணும் சொன்னியே..?"

"நானைக்கு நைட் பத்து மணிக்கு நானும் அல்லியும் ப்ளைட்ல போறோம். மறந்துட்டீங்களா?"

"ஹி..ஹி.." அவர் விழித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே கல்லூரி காம்பவுண்ட் நெருங்க அவளை இறக்கி விட்டு வேகமெடுத்தார் அனந்த கிருஷ்ணன்.

பத்து நிமிடப் பயணம். ஐந்து மாடிகளோடு தெரிந்த உமையாள் ஹாஸ்பிடல் பார்வைக்குக் கிடைத்தது.

உள்ளே நுழைய எல்லோரும் குட்மார்னிங்கு களைக் கொடுத்து அவரது தலையசைப்பை வரங்கிக் கொண்டார்கள்.

அவர் தன் அறைக்குள் நுழைந்து தன் எக்ஸ்க்யூட்டிவ் நாற்காலிக்கு உடம்பைக் கொடுத்துக் கொண்டே மேஜையின்மேல் இருந்த கம்ப்யூட்டருக்கு உயிர் கொடுத்தார்.

இன்று வெள்ளிக்கிழமை.

காலை 10 மணியிலிருந்து 11 மணி வரை

தீரில் டுடே - 2

வெளி நோயாளிகளைப் பார்ப்பது.

காலை 11 மணியிலிருந்து 12 வரை ரவுண்ட்ஸ் போகும் நேரம்.

மதியம் 12 மணியிலிருந்து 2 மணி வரை பகல் ஆப்ரேஷன் தியேட்டர்.

மதியம் 2 மணியிலிருந்து 2.30 வரை பகல் உணவுக்கான நேரம்.

மதியம் 3 மணியிலிருந்து 6.00 மணி வரை வெளி நோயாளிகளைப் பார்க்கும் நேரம்.

இரவு 8 மணியிலிருந்து மறுநாள் காலை-6 மணிக்குள் நீங்கள் இறக்க வேண்டிய நேரம்.

கம்ப்யூட்டரின் மானிட்டர் திரையை உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டே வந்த அனந்தகிருஷ்ணன் ஸ்லோமோஷனில் அதிர்ந்து கம்ப்யூட்டர் காட்டிய கடைசி வரியை மறுபடியும் ஒரு தடவை படித்தார். உதடுகள் நடுக்கத்தோடு முனகின.

'இரவு 8 மணியிலிருந்து மறுநாள் காலை 6 மணிக்குள் நீங்கள் இறக்க வேண்டிய நேரம்...'

2

'கம்ப்யூட்டரில் கொலை மிரட்டல்..

விபரீதமா.. விளையாட்டா?'

டாக்டர் அனந்தகிருஷ்ணன் கம்ப்யூட்டரின் மானிட்டர் திரையையே திகைத்த விழிகளோடு பார்த்தார்.

'இன்றிரவு 8 மணியிலிருந்து மறுநாள் காலை 6 மணிக்குள் நீங்கள் இறக்க வேண்டிய நேரம்..'

கம்ப்யூட்டரை அணைத்து மறுபடியும் முதலிலிருந்து என்கேஜ்மென்ட்ஸைப் போட்டுப் பார்த்தார். அப்போது இன்டர்காம் கூப்பிட்டது. சிலீவரை எடுத்தார்.

"அப்பா குட்மார்னிங்.."

தீரில் டுடே - 3

“குட்மாநிங். இன்னிக்கு என்ன கேஸ்?”

“ஒரு சினி புரட்யூஸர். பேர் மாதவராஜ்.”

“சரி. முடிச்சிட்டு வா.. போகும்போது ஒண்ணா ஜாயின்ட் பண்ணிக்குவோம்..”

‘இரவு 8 மணியிலிருந்து மறுநாள் காலை 6 மணிக்குள் நீங்கள் இறக்க வேண்டிய நேரம்..’

‘இது யாருடைய வேலை?’

‘நிஜமாகவே இது கொலை மிரட்டலா? இல்லை. யாராவது விளையாட்டாகப் பயமுறுத்துகிறார்களா?’

‘என்ன செய்யலாம்? போலீசுக்குப் போகலாமா?’

சுமார் பத்து நிமிடங்கள் குழம்பியவர் போன் பண்ணினார்.

“க்ரைம் பிராஞ்ச்?”

“யெஸ்.. ஐ யாம் கோஷ்..”

“கோஷ். நான் டாக்டர் அனந்தகிருஷ்ணன்.”

“குட்மாநிங் டாக்டர். போன மாசத்துல ஒரு நாள் கிளப்ல பார்த்தது.. எப்படியிருக்கீங்க?”

“நல்லாயிருந்தேன். கால் மணி நேரத்துக்கு முந்தி..”

“வாட்..?”

“யெஸ். நீங்க உடனடியா என்னோட ஹாஸ்பிடலுக்கு வர முடியுமா? யூனிபார்ம் இல்லாம..”

“ஓ.கே..”

அடுத்த முப்பதாவது நிமிடத்தில் இருவரும் இணைந்து கம்ப்யூட்டரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“டாக்டர். உங்க ஹாஸ்பிடல்ல கம்ப்யூட்டர் பத்தித் தெரிஞ்சவங்க எத்தனை பேர் இருக்காங்க..?”

தூரில் டுடே - 4

“சுமார் 20 பேர்..”

“அவங்களைப் பத்தின விபரங்கள் இருக்கா..?”

“இருக்கு.. அவங்க வேலைக்குச் சேரும்போதே ஆளுக்கொரு பைலைப் போட்டுடுவோம்..”

“நான் மொதல்ல அந்த பைல்களைப் பார்க்கணும்..”

“ஏற்பாடு பண்ணேன் கோஷ்..”

“ம். இப்ப ஹாஸ்பிடல்ல எத்தனை நோயாளிகள் இருக்காங்க..?”

“224”

“டாக்டர். இந்த விநாடியிலிருந்தே நீங்க ரொம்பவும் எச்சரிக்கையா இருக்கணும். கொலையாளி ஹாஸ்பிடலுக்கு உள்ளேயும் இருக்கலாம். வெளியேயும் இருக்கலாம்.”

3

நீங்கள் இறந்து போக வேண்டும் என்பது

காலத்தின் கட்டாயம். மரணத்தைத்

தழுவிக்கொள்ளத் தயாராகுங்கள்.

பெட்டர் லக் நெக்ஸ்ட் ஜென்மா..!

டாக்டர் அனந்தகிருஷ்ணனின் டேபிள்மேல் இருந்த போன் ஒலிக்க எடுத்துப் பேசினார்.

“அப்பா. ஓ.பி. பார்த்து முடிச்சிட்டேன். இனிமேல் ரவுண்ட்ஸ் கிளம்பணும்.. மொதல்ல ஐ.ஸி. யூனிட்டுக்கு வந்துடீங்களா?”

“ஹரேஷ். இன்னிக்கு நீயே ரவுண்ட்ஸ் போயிட்டு வந்துடு..”

“அப்பா.. உடம்புக்கு?”

“ஆமா. சரியில்லை. ஒரு ரெண்டு மணி நேரம் ரெஸ்ட் எடுத்தாப் போதும்..”

“சரிப்பா.”

ரிஸீவர் வைக்கப்பட, கோஷ் சந்தேகம் கேட்டார்.

தூரில் டுடே - 5

“டாக்டர். இந்த ஸ்டாப் பேரு கொஞ்சம் சந்தேகமாக இருக்கே.. புஷ்புத்திரன்”

“யெஸ். மிஸ்டர் கோஷ். அவர் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர். பயாலஜிக்கல் லேப் இன்சார்ஜ்.”

“பார்க்கணுமே..”

“நீ பாருங்க.. இதிலேயே லேபைப் பார்க்கலாம்..”

டி.வி. திரையில் வெளிச்சப் புள்ளிகள் சிரித்தன. பயாலஜிக்கல் லேப் வண்ண மயமாக விரிந்தது.

வெள்ளை ஓவர்கோட் அணிந்த லேப் டெக்னீஷியன்ஸ் குட்டி மேஜைக்குப் பக்கத்தில் மைக்ராஸ்கோப் சகிதம் தெரிந்தார்கள். பக்கத்திலேயே கம்ப்யூட்டர்கள் கேமராவின் கோணம் மிக மெதுவாக நகர்ந்து ஒரு கம்ப்யூட்டர் பிரிண்ட் அவுட் எடுப்பதை உன்னிப்பாகப் பார்த்துச் கொண்டிருந்த ஒரு இளைஞனின் பக்கம் போயிற்று.

“அவர்தான் புஷ்புத்திரன்.”

“டாக்டர். இவர் கோஷ்டர் எப்படி?”

“வெரிசூட். வேலைக்குச் சேர்ந்த பத்து நாள்லயே ப்ரில்லியன்ட் ஓர்க் அன்ட் திங்கிங்.”

“சரி. உங்க கம்ப்யூட்டரோட பாஸ் வேர்ட் அவர்க்குத் தெரியுமா?”

“நோ.. நோ.. என்னைத் தவிர வேற யாருக்கும் தெரியாது.”

“எங்கே கம்ப்யூட்டரை அணைத்து விட்டு அதை மறுபடியும் பாஸ்வேர்ட் ஓம் சக்தியைப் பயன்படுத்தி ஃபங்ஷனுக்குக் கொண்டு வாங்க பார்க்கலாம்..”

சொன்னமாதிரியே செய்து காட்டினார் டாக்டர். அப்போது என்கேஜ்மென்ட்டில் சிறிது மாற்றம் தெரிந்தது.

டைட்டிலுக்குக் கீழே இப்போது ரத்தச் சிவப்போடு கூடிய எழுத்துகள் இடமிருந்து வலமாக வரிவரியாக ஓடின.

டியர் டாக்டர்.

நீங்கள் இன்னும் எத்தனை தடவை கம்ப்யூட்டரை ஆன் செய்து பார்த்தாலும் சரி. என்கேஜ்மென்ட்ஸில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. இன்று இரவு 8 மணியிலிருந்து மறுநாள் காலை 6 மணிக்குள் நீங்கள் இறந்து போக வேண்டும் என்பது காலத்தின் கட்டாயம். மரணத்தைத் தழுவிக்கொள்ளத் தயாராகுங்கள். பெட்டர் லக் நெக்ஸ்ட் ஜென்மா.

அனந்தகிருஷ்ணனும், கோஷும் அதிர்ச்சியாக அந்த வரிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே கம்ப்யூட்டரின் மானிட்டர் திரை முழுவதும் அட்டைக்கரி நிறத்துக்குப் போக மறுபடியும் ரத்தச் சிவப்பு நிற எழுத்துகள் பெரிது பெரிதாக உற்பத்தியாகின.

டாக்டர் அனந்தகிருஷ்ணன் அவர்களுக்கு அட்வான்ஸ் அஞ்சலி.

4.

“உங்களைக் கொல்ல நினைக்கற பேர்வழி தன்னோட சாமர்த்தியத்தைக் காட்டறதுக்காகக் கூட இப்படிப்பட்ட சில்மிஷம் செய்திருக்கலாமே..”

கோஷ். இப்போது கலவரமாகி நெற்றி நிறைய வியர்த்திருக்க.. அனந்தகிருஷ்ணன் காய்ந்துபோன தொண்டையில் குரல் பிசிறடிக்கப் பேசினார்.

“ப்ராகிராமில் கௌண்டர் செட் பண்ணி மிருக்காங்க மிஸ்டர் கோஷ். குறிப்பிட்ட தடவை களுக்குமேல் கம்ப்யூட்டரை ஆன் செய்தால் இப்படி வாசகங்கள் மாறும்படியாக சில்மிஷம் பண்ணியிருக்காங்க. என்னை பயமுறுத்தறது மட்டும்தான் அவங்க நோக்கம்னு நினைக்கறேன்..”

கோஷ் குறுக்கிட்டார்.

“நோ.. டாக்டர். அப்படி அசட்டையாக என்னால நினைக்க முடியலை.”

“எதுக்காக என்னைக் கொல்லணும்..?”

“நான் பார்த்துக்கறேன் டாக்டர். இந்த நிமிஷத்துல இருந்து உங்க பாதுகாப்புக்காக ஷேடோ செக்யூரிட்டி ஸ்குவாடை ஏற்பாடு பண்ணேன். அவங்க யார் கண்லயும் பட மாட்டாங்க. உங்க பார்வைக்குக் கூட கிடைக்க மாட்டாங்க. 24 மணி நேரமும் அவங்க உங்களை வாட்ச் பண்ணுவாங்க.. நீங்க எதுக்கும் கவலையே படாதீங்க..”

அப்போது கதவு தட்டப்பட, டாக்டர் ஹரேஷ் திறந்து கொண்டு வந்தார். வயது 27 இருக்கலாம். ஜூனியர் அனந்தகிருஷ்ணனைப் போலவே இருந்தான்.

“கோஷ். இவன்தான் என் மகன் ஹரேஷ்.”

“ம். பார்த்திருக்கேன்.”

கோஷுக்கு வணக்கம் சொல்லிவிட்டு உட்கார்ந்தான்.

“டாக்டர். நான் கிளம்பறேன். நிறைய வேலை இருக்கு” என்று கோஷ் கிளம்ப, அதுவரைக்கும் பொறுமை காத்த ஹரேஷ் கேட்டான்.

“என்னப்பா.. எதுக்காக க்ரைம் பிராஞ்ச்ல வந்திருக்கார்?”

“ஹார்ட் விஷயமா சில சந்தேகங்கள் கேட்க வந்தார்.. நீ நட பின்னாடியே நான் வ்றேன்..”

ஹரேஷின் பார்வை கம்ப்யூட்டருக்குப் போர்த்தப் பட்டிருந்த ப்ளாஸ்டிக் உறையின்மேல் நிலைத்தது.

“அப்பா... என்ன இது?”

“என்ன?” அனந்தகிருஷ்ணன் குழப்பமாய்க்

தீரில் டுடே - 8

கேட்க, ஹரேஷ் அந்த ப்ளாஸ்டிக் உறையில் ஒட்டியிருந்த நீளமான அந்த ஒற்றைத் தலைமுடியை எடுத்தான்.

அது ஒரு பெண்ணின் தலைமுடி என்பது பார்த்த மாதிரத்திலேயே இருவருக்கும் புரிந்தது.

5

“அப்பா.. எப்படிப்பா இது வந்தது?”

“ஹரேஷ்.. இது ஒரு விஷயமா..? என்னைப் பார்க்க யாராரோ வ்றாங்க.. போறாங்க.. நீ நட.. நான் பின்னாடியே வ்றேன்...”

அவனை அனுப்பிய டாக்டர் அனந்த கிருஷ்ணன் அந்த ஒற்றை முடியை எடுத்துப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டார்.

இதயம் ஒற்றையடி முரசாக மாறி தொம்.. தொம் என்று அதிர்ந்து கொண்டிருக்க, மூளை பயமாய் யோசித்தது.

‘கம்ப்யூட்டரில் சில்மிஷம் செய்து என் ப்ரோக்ராம் சார்ட்டில் கொலை மிரட்டலை ஃபீட் பண்ணியது பெண்ணாக இருக்குமோ?’

6

பிரஸ் மீட் ஏதாச்சும் இருந்தா அவாய்ட் பண்ணிடுங்க.

அந்நிய ஆட்கள் யாரையும் சந்திக்க வேண்டாம்..

டாக்டர் அனந்தகிருஷ்ணன் ஆபரேஷன் தியேட்டரை விட்டு வெளியே வந்தபோது சாயந்திரம் ஐந்து மணி. அவரைப் பின் தொடர்ந்து ஹரேஷ் பதட்டமாக வந்தான்.

“அப்பா..”

“ம்..”

“நீங்க இன்னிக்குப் பண்ணின இந்த ஆபரேஷன் சூக்ஸ் ஆகும்னு எனக்குத் தோணலை..”

தீரில் டுடே - 9

“ஏன் அப்படிச் சொல்றே..?”

“இன்னிக்கு நீங்க அப்நார்மலா இருக்கீங்க.”

“நோ ஹரேஷ். எனக்கு பி.பி. அதிகம். அதனால் தான் நான் அப்நார்மலா இருக்கேன். பட். ஆபரேஷன் சக்சஸ் ஆகும். நீ கவலையே படாதே..”

ஹரேஷின் தோளில் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டுத் தன் அறையை நோக்கி மெல்ல நடை போட்டார். அந்த கம்ப்யூட்டர் வரிகள் மனதில் ஓடியது. நீங்கள் இறந்து போக வேண்டும் என்பது காலத்தின் கட்டாயம். மரணத்தைத் தழுவிக்கொள்ளத் தயாராகுங்கள். பெட்டர் லக் நெக்ஸ்ட் ஜென்மா..

டாக்டர் அனந்தகிருஷ்ணன் அவர்களுக்கு அட்வான்ஸ் அஞ்சலி.

யோசனையாய் செல்போனை எடுத்து எண்களைப் போட்டார். மறுமுனையில் கோஷ் கிடைக்க, “குட் ஈவினிங் மிஸ்டர் கோஷ்.”

“குட் ஈவினிங் டாக்டர்.. உங்களுக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைப் போட்டாச்சு.. நீங்க என்னைக் கேட்காம எந்த விஷயத்தையும் செய்யக் கூடாது.”

“ஓ.கே. கோஷ். அப்புறம் ஒரு பெண்ணோட தலைமுடி கிடைச்சிருக்கு..”

“ரியலி.. டாக்டர். நீங்க உடனே அந்தத் தலைமுடியை க்ரைம் பிராஞ்சுக்குக் கொண்டு வாங்க. அது யாருடையது என்பதையும் கண்டு பிடிச்சிடலாம்.”

“ஓ.கே. மிஸ்டர் கோஷ். இன்னும் ஒரு பதினைந்து நிமிஷத்துல உங்க முன்னாடி நான் இருப்பேன்..”

7

இந்தியாவின் மொத்த ஜனத்தொகையில் ஒண்ணைக் குறைச்சுட வேண்டியதுதான்.

மாணிக்க வாசகம் பசித்த புலியின்

தீரில் டுடே - 10

கோபத்தோடு ஏ.சி. அறைக்குள் வியர்த்த முகமாய் நடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“சிவகணேஷ் இப்படியொரு காரியத்தைப் பண்ணுவான்னு நான் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கலை வாய் சார். நான் காதுலுக்கு எதிரானவன் கிடையாது. ஆனா ஒண்ணு. அந்தப் பெண் என்னை மாதிரி ஒரு பணக்காரனுக்குப் பொறந்திருக்க வேண்டியது தவசியம்.”

லாயர் பரசுராம் குறுக்கிட்டார். “நீங்க ஆரம்பத்திலேயே சிவகணேஷை உங்க வட்டுப்பாட்டுக்குள்ளே வெச்சு வளர்த்திருக்கணும். சிவா விட்டிங்க. தப்பு உங்க பேர்லதான். இந்த மாதிரி விஷயத்துக்கெல்லாம் சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது. சட்டத்திற்குப் பின்னடி தான் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்..”

“லாயர் சார் என்ன சொல்றீங்க..?”

“அந்தப் பெண்ணை இந்த உலகத்திலேருந்து விலக்கி வெச்சுடறதுதான் எனக்கு பெட்டராத் தெரியுது..”

“என்னது? கொலையா..?”

“இது கொலை கிடையாது. ரோடல் நடக்கப் போகிற ஒரு விபத்து. என்ன பண்ணறது? நீங்க பேப்பர் படிச்சிட்டே பெட் காபி சாப்பிடுங்க.. மத்ததை வேண்டாம் நம்ம ஆட்கள் பார்த்துக்குவாங்க..”

8

“இது கொஞ்சம் அதிர்ச்சியான விஷயம். போஸ்ல எதுவும் வேண்டாம். நேர்ல வந்து சொல்றேன். ஏன்னா உங்களுக்கு ஹார்ட் அட்டாக் மாதிரி ஏதாச்சும் வந்துட்டா பக்கத்தில் இருந்து விலக்கறதுக்கு ஆள் வேண்டாமா?”

லாயர் பரசுராமையே பயத்தோடு பார்த்தார் மனக்கவசம்.

“நீங்க சொல்ற மாதிரி சிவகணேஷ் காதலிக்கற

தீரில் டுடே - 11

பெண்ணைத் தீர்த்துக்கட்ட முடியுமா லாயர் சார்..?"

"முடியும். இது களைதான். எடுத்துடலாம்."

"சார். ஏதாச்சும் பிரச்னை ஆயிட்டா பின்னாடி நாம மாட்டிக்க வேண்டி வருமே?"

"ஒரு பிரச்சனையும் வராது. அவங்க யார்னே நமக்குத் தெரியாது. எல்லாமே போன் டெலிந்தான். பணம் கொடுத்ததும் காரியம் முடிஞ்சிரும். பிறகு நாம யாரோ. அவங்க யாரோ.."

"லாயர் சார். இதுமாதிரியான காரியத்தை நீங்களே முன்னிருந்து முடிச்சிடுங்க. எனக்கு ரொம்பவும் பயமாயிருக்கு.."

"எல்லாம் நான் பார்த்துக்கறேன். நீங்க கவலையே படாதீங்க.." புறப்பட்டுவிட்ட லாயர் பரசுராமை போர்டிகோ வரை சென்று வழியனுப்பி விட்டு உள்ளே வந்தார் மாணிக்க வாசகம். டெலிபோன் சினுங்க எடுத்தார்.

"சார் நான் கேலக்லி செல்போன் கம்பெனியில் இருந்து பேசறேன்.."

"சொல்லு தம்பி.. அந்தப் பொண்ணோட நம்ப எதுன்னு கண்டுபிடிச்சிட்டியா..?"

"கண்டுபிடிச்சிட்டேன் சார். உங்க பையனோட ஒரு நாளைக்கு அதிகப்பட்சமா பேசறது அந்த நம்பர்ல இருக்கற பெண்தான்.."

"அட்ரஸோட சொல்லு தம்பி. எழுதிக்கறேன்."

"சார். இது கொஞ்சம் அதிர்ச்சியான விஷயம். போன்ல வேண்டாமே.. நான் நேர்லயே வந்து சொல்றேன்.."

அவன் வைக்க குழப்பத்தில் தவித்தா மாணிக்கவாசகம்.

9

சிவகணேஷ சகதியில் போய் காலை வெச்சிருக்கார். அதாவது காதலிக்கக் கூடாத ஒரு பெண்ணைக் காதலிச்சிருக்கார்.

தீரில் டுடே - 12

அனந்தகிருஷ்ணன் அந்த ஏசி. அறைக்குள் வந்தோ ஒரு பாலைவனத்தில் மாட்டிக்கொண்ட திணுசில் வியர்த்து சொதசொதத்துப் போயிருந்தார்.

நடுங்கும் கரத்தால் ரிசீவரை எடுத்துக் கொண்டு ஹெலின் செல்போன் எண்களைத் தட்டினார்.

"மிஸ்டர் கோஷ். நான் அனந்தகிருஷ்ணன்.."

"சொல்லுங்க டாக்டர்.."

"கம்ப்யூட்டர்ல மிரட்டிட்டிருக்கற நபர் இப்போ ஒரு திவிஷத்துக்கு முன்னாடி என் டெலிபோனுக்கே பேசினான்.."

ஹமுனையில் கோஷ் பதட்டமாநார்.

"என்ன பேசினான்..?"

"டாக்டர். உங்களுடைய கம்ப்யூட்டர் ப்ரோகிராம் இப்போது முதல் அமலுக்கு வருகிறது. நாளைக்குக் காலையில் நீங்க யாருக்கும் குட்மார்னிங் சொல்ல முடியாது. உங்களுக்கும் யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். ஸீ யூ நெக்ஸ்ட் ஜென்மா..ன்னு சொன்னான்.."

"பேசினது ஆண் குரல்தானே..?"

"ஆமா.."

"நீங்க எதுக்கும் பயப்படாதீங்க. தூக்க மாத்திரை வேணாலும் போட்டுட்டுப் படுங்க.. இப்பவே நான் டைட் செக்யூரிட்டிக்கு ஏற்பாடு பண்ணிட்டேன்.."

"மிஸ்டர் கோஷ். நான் நாளைக்குக் காலைல குட்மார்னிங் சொல்றதும், சொல்லாததும் உங்க கையில்ல்தான் இருக்கு.."

"நத்திவ் டு வொர்ரி. காலைல நான் கண்டிப்பா உங்களுக்கு குட்மார்னிங் சொல்வேன். நீங்களும் சொல்லத்தான் போறீங்க..!"

அப்போது மனைவி. உமையாள் ஒரு கடிதத்தோடு வந்தாள்.

"என்னங்க. இப்பதான் உங்க ப்ரென்ட் பாலாஜி

தீரில் டுடே - 13

பேக்ஸ் அனுப்பியிருக்கார். பாருங்களேன்..”

அன்புள்ள அனந்தகிருஷ்ணன், நான் பாலாஜி இத்துடன் போனவாரம் உன்னுடன் போனில் பேசியபடியே என்மகனின் ஜாதகத்தையும், போட்டோவையும் அனுப்பியிருக்கிறேன். இதைப் பார்த்து உன் மகள் அல்லி ஓ.கே. சொன்னால் உடனே தகவல் கொடுக்கவும். நானும் என் மகன் அபிஷேக்கும் நேரில் வருகிறோம். பேசிக் கொள்ளலாம்.

மற்றவை உன் பதிலுக்குப் பிறகு..

“என்னங்க இது. எனக்குத் தெரியாமலே பொண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை பார்த்துட்டீங்க போலிருக்கு..”

“உமை, பாலாஜி என் பால்ய காலத்துப் ப்ரெண்ட் சும்மா ஒரு டிரைதான். ஒத்து வந்தாப் பார்க்கலாம்.”

“பையன் ராஜா மாதிரி இருக்கான். நான் போய் அல்லிக்கு காட்டிட்டு வரட்டுமா..?”

“உமை, அல்லிக்கு இப்போ போட்டோவைக் காட்ட வேண்டாம். ஜாகப் பொருத்தம் பார்த்தபிறகு காட்டிக்கலாம்.”

“சரிதான். ஜாதகம் பொருந்தி வந்தாப் பார்த்து முடிச்சிடலாம்.” அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே போர்டிகோவில் கார் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டது.

“ஹரேஷ் வந்துட்டான். அவன்கிட்ட இப்போதைக்கு இதைப் பத்தி மூச்சு விடாதே உமை.”

“சரிங்க. அல்லிக்கு முடிஞ்சதுமே அவனுக்கும் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து முடிச்சிடலாம்..”

அப்போது உள்ளே வந்தான் ஹரேஷ். அம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு அவன் மாடிக்கு போனதும் அவர் காதுக்குள் அந்தக் குரல் எதிரொலித்தது.

‘நானைக்கு நீங்க யாருக்கும் குட்மார்னிங்

தரில் டுடே - 14

சொல்ல முடியாது. உங்களுக்கும் யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள்...’

மாணிக்கவாசகம் அவனுக்காகக் காத்திருந்த போதே அவன் வந்து சேர்ந்தான். மாணிக்கவாசகம் மயங்கினார்.

“சொல்லு தம்பி..”

“ஈர், உங்க குடும்பத்தோட அந்தஸ்த்துக்கு தகுந்த மாதிரி சிவகணேஷோட நடவடிக்கைகள் இல்லை..”

“நீ என்ன சொல்றே தம்பி..?”

“சிவகணேஷ் சகதியில் போய் காலை வெச்சிருக்கார். அதாவது காதலிக்கக்கூடாத ஒரு பெண்ணைக் காதலிச்சிருக்கார்.. சொன்னா ஆதிச்சியா இருக்கும்.”

“பாவல்ல சொல்லு தம்பி..”

அவள் தன் கையிலிருந்த ஒரு வார இதழின் அட்டைப் படத்தைக் காட்டினாள். ஒரு பெண் விசைப்பத்தோடு மாப்பு பிதுங்க சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

10

மாணிக்கவாசகத்தின் பார்வை மறுபடியும் கையில் இருந்த அந்த வார இதழுக்குப் போயிற்று. அதன் பாய்லர் வெந்நீராய் மாறிக் கொதித்தது.

“ஈர் இது யார்க்கு தெரியுதா..?”

“ஐ-ஐ-ஐ- நடி..கை... சாந்திமதிதானே..!”

“ஆமா ஈர். செக்ஸ் குயின் சாந்திமதி..”

“தம்பி இந்த விஷயம் நம்மோடவே இறங்கும்தான்..”

“ஈர், இதெல்லாம் ஒரு மேட்டரா. இத நான் இயல்பே மறந்துடுவேன். இதுக்கு நீங்க பேசின கதைகளை தந்தா நான் போயிட்டே இருப்பேன்.”

“தம்பிதாயிரம் நாளைக்கு தர்றேன்..”

தரில் டுடே - 15

அவன் போனதும் யோசித்தார். அந்தப் படத்தைப் பார்த்து வெறித்தார்.
'ஊருக்கெல்லாம் உடம்பைக் காட்டும் இவளா என் மருமகள்?' இரத்தம் கொதித்தது.

11

சில விஷயங்களை வெளியே சொல்லலாம். சில விஷயங்களை வெளியே சொல்ல முடியாது. இது சொல்லக் கூடாத விஷயம்...

அந்த அதிகாலை வேளையில் வாக்கிங் புறப்பட்டுப் போக கால்களுக்கு கான்வால் ஷூக்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த லாய் பரசராம், வாசலில் வந்து நின்ற காரிலிருந்து மாணிக்கவாசகம் இறங்கி வருவதைப் பார்த்ததும் வேகவேகமாய் எழுந்து போனார்.

"வாங்க மாணிக்கவாசகம். என்ன இவ்வளவு காலையில். ஏதாவது பிரச்சனையா?"

"உள்ளே போய் பேசுவோம்."

உள்ளே போய் உட்கார்ந்தார்கள். மாணிக்க வாசகம் பரபரத்துப்போய் அவரிடம் கொட்டினார்.

"நீங்க நினைக்கற மாதிரி அவ சாதாரணப் பெண்ணில்லை. சலபமாதீர்த்துக் கட்டுக்கு.. அவ நடிக்கை. அதுவும் கிளாமர் நடிக்கை. பிரச்சனை மீடியாவுக்குப் போய் எல்லாமே வெளியே வந்திரும்.."

"மாணிக்கவாசகம் சார். இதெல்லாம் ஒரே விஷயமா? நாம போட்ட ப்ளான் கொலை இல்லை விபத்து. நீங்க போய் உங்க பிசினஸைக் கவனிங்க. மத்ததைப் பத்தி கவலையே படாதீங்க. நான் பார்த்துக்கறேன்."

அப்போது அவருடைய செல்போன் ஒலி. மகன் சிவகணேஷ் பேசினான்.

"டாடி. இப்போ நான் உடம்பைக் காட்டக் கொடைக்கானல் கிளம்பறேன். என் ப்ரெண்ட்...

தரில் டுடே - 16

...கொட்டுக்குப் போகணும்."

"போய்டு எப்ப வருவே?"

"தாளை கழிச்சு மறுநாள் சாயந்திரம் இங்கே இருப்பேன். டாடி."

"பாத்துப் போய்டு வா.."

12

உள்ளே நுழைந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டு விட்டு ஸ்விட்சையும் டியூப் லைட் ஸ்விட்சையும் மூடித் தூக்கம் கொண்டு தன் இருக்கைக்குப் போய்ச் சந்தைவரின் பார்வை எதேச்சையாக மேஜை மேல் இருந்த கம்ப்யூட்டருக்குப் போக, அது உயிரோடு சிரித்தது.

செல்போன் அணைந்து போக மாணிக்க வாசகம் அதைப் பாக்கெட்டில் செருகிக் கொண்டே மனமையப் பார்த்தார்.

"லாயர் சார். பையன் பொய் சொல்லிட்டுப் போறான் பார்த்தீங்களா? அநேகமா அவளும் தான் பொய்யாவன்னு நினைக்கறேன். ஆனா பாருங்க.. நாம சி.எம்.மே தன் பேத்தியக் கட்டிக்கச் சம்பந்தமன்னு கேட்கறார். இவனோ கண்டவ நினைப்பு சத்திட்டிருக்கான்."

"விடுங்க. அவளோட கதையை முடிச்சு விட்டுப் பேத்தியை உங்க மகனுக்குக் கட்டி வைக்கறது என்னோட பொறுப்பு.. சாந்திமதிக்கு கைக்கள்ளல்தான் கடைசி ஷூட்டிங் ஸ்பாட்."

"நுக்குமா லாயர் சார்..?"

"ஹாப்பி நாட்கும்.. அதுதான் பரசராம்.."

ஹிஸ்பிடல் வராந்தாவில் நின்ற பயிற்சி மாணிக்கம், நல்லகனும் குட்மார்னிங் சொல்லி மனமையம் ஒதுங்க, அனந்த கிருஷ்ணன் தன் மனமையப்பால் அனைத்து குட்மார்னிங்களையும் மூடிக்கொண்டு தன் அறைக்கு முன்பாய் வந்து...

தரில் டுடே - 17

உள்ளே போய் கம்ப்யூட்டரைப் பார்க்க சதி உயிரோடு இருப்பது தெரிந்தது. மானிட்டர் திரையில் ஒரு மண்டையோடும் அதற்குக் கீழே இரண்டு எலும்புகளும் எக்ஸ் குறிபோட்டுக் கொண்டு தெரிய, திரையில் வலது பக்க ஓரத்தில் வெல்கம் டாக்டர் என்ற வாசகம் உற்பத்தியாகி யிருந்தது.

‘நேற்று மாலை கம்ப்யூட்டரை அணைத்து விட்டுத்தானே போனேன்..?’

பாதுகாப்புக்காக நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஸ்க்ரீன் சீப்பை அழைக்க, அவர் வந்தார்.

“டாக்டர் சார்.. கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியர் நாளை அழைத்து வருகிறேன். அவர் வந்த பார்த்தும்தான் தெரியும். இந்த மிரட்டல் பேஷ்யூ யார் என்று.. நாங்க சுமார் 20 பேருக்கும் வேலை இருக்கிறோம். உங்களை த்ரோவா வாய்ப்பு பண்ணிட்டுருக்கறோம். பயப்படாதீங்க டாக்டர்..”

அவர் சொல்லிவிட்டுப் போக, கம்ப்யூட்டர் பிரிண்ட் அவுட் எடுக்கப்பட்ட தாள் ஒன்று அவர் நோக்கி வந்தது.

தமிழில் இரண்டே வரிகள்.

இன்றே கடைசி. இனி எந்தக் காரணத்தாலும் முன்னிட்டும் உங்களின் ஆயுள் நீட்டிக்கப்பட மாட்டாது. என்பதைப் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

கொடைக்கானல்.

அந்தச் சாயந்திர வேளையில் பனி கோவிலில் தூவுகிற சைலில் ஸ்லோமோஷனில் பெய்து கொண்டிருக்க, சாலையில் டாடாசிபான் விரட்டிக் கொண்டிருந்தான் சிவகணேஷ்.

பக்கத்தில் சாந்திமதி. முகம் கவலை இருந்தது. இடது கை விரல்கள் வெண்கலக் கட்டி மாதிரி இருந்த மோவாயைத் தாங்கியிருந்தது.

“ஹி.. நீ எதுக்கும் கவலைப்படாதே. ஸ்லோமோஷனுக்கு விஷயம் தெரிஞ்சிருக்கும்னு நான் ஒரு சந்தேகம் இருக்கு. பட் உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது.”

“இதோ பாருங்க சிவா. கண்டிப்பா உங்க ஸ்லோமோஷனுக்கு விஷயம் தெரிஞ்சு அவர் நம்மளை ஸ்லோமோஷனிட்டிருக்கறதா நான் நம்பறேன். இன்னும் நம்ம காதல் உயிர் பிழைக்கும்ங்கற நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை. அதனால...”

“அதனால..”

14

சீதலும் கம்ப்யூட்டர் வாசகம் மாதிரி வெத்து விட்டன. இல்லை நடக்கப் போகிற நிஜமா? அப்படியாக யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அவருடைய தனிப்பட்ட டெலிபோன் ஒலித்தது.

“அதனால நாம உடனடியா ஒரு முடிவுக்கு வரணும் சிவா..”

“என்ன முடிவு..?”

“ஒன்னு. உங்க அப்பாகிட்ட சம்மதம் வாங்கணும் இல்லன்னா நாம விலகிடணும்..”

“ஹி.. என்ன இப்படி பயமுறுத்தறே.. சரி. ஸ்லோமோஷனுக்கு முடிஞ்சதும் நேரா நாம இப்பதி போய் கல்யாணம் பண்ணிட்டு எங்கப்பா கைவிடறோம். இல்லன்னா..”

“இல்லன்னா..?”

“ஸ்லோமோஷனுக்கு முடிஞ்சு நீ வரலன்னா நான் துறவாட பாயிண்ட்ல விழுந்து தற்கொலை எடுக்கிறேன்.”

“ஹி..”

சாந்திமதியின் பார்வை சிவகணேஷின்மேல் இருந்தது.

“ஹி..”

“என்னம்மா..?”

“அல்லி.. எல்லாத்தையும் எடுத்துகிட்டியா? கிளம்பலாமா? எதையும் மறந்து வெச்சிட்டுப் பளைட்டுக்குள்ளே போனதும் என்னை நச்சிக்க மாட்டியே..?”

“எல்லாம் ரெடிம்மா...”

“உமை. முதல் தடவையா பளைட்டை போறேங்கறதுக்காக அலட்டிக்கறியா.. ரிலாக்ஸ் போயிட்டு வாம்மா..” என்று சொல்லிக் கொண்டே அனந்தகிருஷ்ணன் உள்ளேயிருந்து வந்தான். சட்டைப் பையில் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த கம்ப்யூட்டர் பிரிண்ட் அவுட் வாசகங்கள் நினைவில் மோதின.

இன்றே கடைசி. இனி எந்தக் காரணத்தாலும் முன்னிட்டும் உங்களின் ஆயுள் நீட்டிக்கப்பட மாட்டாது என்பதை பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

அவர் பலமாய் யோசித்துக் கொண்டிருந்த போதே டெலிபோன் கனைத்தது.

“யெஸ்..”

மறுமுனையில் ஸ்குவாட் சீப் டேனியல் கேட்டார்.

“டாக்டர். நீங்க ஏர்போர்ட்டுக்கு உங்க மனை மகளை ட்ராப் பண்ணப்போறீங்களா இல்லை?”

“கண்டிப்பா போறேன் டேனியல்..”

“ஓ.கே. அரை மணி நேரத்துக்கு ஓடு முன் உங்கள் செல்போன்ல நான் காண்பேன் பண்ணிக்கறேன்.”

“அப்பா.. நீங்க பேசிட்டு வாங்க.. நங்கு முன் பேரும் கார்ல இருக்கோம்” என்றபடியே அனந்தகிருஷ்ணன் ஓடிப்போய் காரில் ஏறிக் கொண்டான்.

அனந்தகிருஷ்ணன் ரிஸீவரை வைத்துவிட்டு அனந்தகிருஷ்ணன் மார்டர்.. தன் மூக்குக் கண்ணாடியைப் பார்த்துப் பிறகு தோற்றுப் போயிருக்கு.. இனி

தீரில் டுடே - 20

அனந்தகிருஷ்ணன். தேடிக்கொண்டே உள்ளறைக்குப் போனான்.

“அல்லி.. இது சரி வராது. நீ போய் அவரை அழைத்துக் கொண்டு வா..” உமையாள் சொல்ல, அல்லி திறக்கிக் கொண்டே சொன்னாள்.

“தூய் பாடு. நான் போய் அவரை கூட்டிட்டு வரேன்” உள்ளே போன அல்லி “அப்பா.. எவ்வளவு நேரம்தான் பண்ணுவீங்க....”

அல்லியின் பேச்சு சட்டென்று அறுந்தது.

அனந்தகிருஷ்ணன் அந்த அறையில் மல்லாந்து விழுந்தான்.

தலைமார்ட்டில் புத்தம் புதிதாய் உறையாத கண்களும்.

பாதி திறந்த கண்கள். பாதி திறந்த வாய். சர்வ சமயமும் திறந்து போயிருந்தார்.

15

கொலை செய்யப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஆயுதம் திரும்பத்தான் திருக்கு..

திரு. சி. மணி.

தலைமார்ட்டில் ஸ்காட்லாந்து யார்டு போலீஸ்பத்திரவருடங்களுக்கு முந்தைய பழைய கிரைம் ஸ்காட்லாந்து வரவழைத்துச் சுடச்சுடப் பண்ணிக் கொண்டிருந்த சுவாரஸ்யமான கிரைம் ரூபாலா உள்ளே நுழைந்தாள்.

“பண்ணிக் காடி..?”

“இரு பர்த்துக்கலாம்...”

பெண் ஒலிக்க எடுத்தான். கோஷ் பேசினார்.

“காடி.. நான் கொச்சியில இருக்கேன்.

“அனந்தகிருஷ்ணன் மார்டர்..”

“காடி..”

“அனந்தகிருஷ்ணன் மார்டர்..”

“அனந்தகிருஷ்ணன் மார்டர்..”

தீரில் டுடே - 21

பொறுப்பு நீங்கதான்..”

“இ.கே. சார்..”

“ஓ.கே. சார்..”
அனந்தகிருஷ்ணன் பங்களாவுக்கு விசேஷ
போய்ச் சேர்ந்தபோது இரவு எட்டரை மணி.

பங்களாவுக்கு வெளியே இரண்டு போலீஸ்
ஜீப்புகளும், பாரன்ஸிக்கு சொந்தமான ஒரு வேறு
மண்டைகளில் சமூகம் விளக்குகின்றன
மௌனமாய் நின்றிருக்க, விவேக் தன்
1000விருந்து இறங்கி உள்ளே போனான்.

1000லிருந்து இறங்கி உள்ளே போன
 டேனியல் அவனை எதிர்கொள்ள விட
 நடந்து கொண்டே கேட்டான்.
 "பாக்கியா? கத்தியா?"

நடந்து கொண்டே கேட்டான்.
... தாய்மா? துப்பாக்கியா? கத்தியா?

“தெரியலை சார்.” என்ற டேனியல் ஓடு
நிமிஷத்தில் கடந்த இரண்டு நாட்களாக அ
கிருஷ்ணனின் வாழ்க்கையில் நடந்த சம்ப
அனைத்தையும் சொல்லி முடிக்க..
கேட்டான்.

“போலீசின் ஷேடோ ஸ்குவாட் பாகிஸ்தான் துடிக்கதல் அடி வாங்கிய தினுசில் அனந்தநிருஷ்ணனை க்ளோஸா மாஸ்டர் கிளாஸ்களில் ஒரு ரத்தப் பொத்தல். பண்ணிடிருந்ததாச் சொன்னீங்க.. அப்போது வேற எங்கேயும் காயம் அவங்களையும் மீறி இந்தக் கொலை நடந்திருக்கிறது” விவேக் நிமிர்ந்து டேனியலைப் போலீஸ் வீட்டுக்குள்ளேயே கொலை செய்து விட்டான். ஹரேஷ் கேர்பப் பார்வை இருந்திருக்கணும் இல்லையா?”

“இருக்கலாம் சார்..”

“இந்த பங்களாவுக்குப் வழியிருக்கா?”

“இல்லை சார். இருந்த ஒரு வழியை நான் கண்டேன். அந்தத்திருஷ்ணன் கொலாப்ஸல் கேட்டால் மூடி பெரிய பூண்டு போனார். கொலையாளியை போட்டு, லாக் பண்ணி வெச்சிருக்காங்க. அந்த ரெண்டு மட்டும்தான். மாதிரி மொட்டை மாடிக்குப் போகிற வழியை நான் கண்டேன். எவ்வளவு பெரிய இழப்பு.. பூட்டி வெச்சிருக்காங்க. கொலையாளி முன்னாலே இப்படி உயிரை விட்டதுக்குக் காரியத்தான் வந்திருக்கணும். அதே மாதிரி டிபார்ட்மென்ட் சீப் ஆபிசர் வழியாகத்தான் வந்திருக்கணும். இதை இந்த டேனியலும்தான்..”

தீரில் டுடே - 22

...போயிருக்கணும்..”

பாடிக்குள் நுழைந்தார்கள்.

அந்த அறிக்கை கொண்டிருந்த உமையானை
அவ்வளவையும் சில உறவினர் பெண்கள்
பெண்படுத்திக் கொண்டிருக்க, ஹரேஷ்
பெண்களோடு பாரன்ஸிக் அதிகாரி ஒருவர்
கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லிக்
கொண்டிருந்தான். விவேக் உள்ளறைக்குப் போக
சாக்கீஸ் கோடுகளுக்கு
வாழ்வித்து கிடந்தார். கடைவாயிலும்
பெண்களிலும் ரத்தம் கெட்டியாக வழிந்து
போயிருந்தது.

கனகசபை கிளவுஸ் அணிந்து கொண்ட
பெரும்பாலும் பக்கத்தில் மண்டியிட்டு
அனந்தகிருஷ்ணனின் தலையை
மென்மையாகவும் பற்றி மெள்ளத் திருப்பிப்

பொருளிடத்தில் ஒரு ரத்தக்களறி நடந்திருக்க, அந்த ஆதத்தால் அடி வாங்கிய தினுசில் பொருளிடத்தில் ஒரு ரத்தப் பொத்தல்.

வே ஏங்கேயும் காயம்
விவேக் நிமிர்ந்து டேனியலைப்
கேட்போது. ஹரேஷ் கோபப் பார்வை
விவேக்கை நோக்கி வந்தான்.

புறங்கைகள் நல்லாப் பாருங்க.. எங்க⁽⁷¹⁾ அப்பா
பிள்ளை அடி வாங்கினார். எப்படி உயிரை
பிடித்துக் கொண்டிருக்க. இப்பு உங்களுக்கு

அனந்தகிருஷ்ணன் கொலையாளியை விட உயர்ந்தவராக இருக்கிறார். இந்த ரெண்டு மட்டும்தான். உயர்ந்தவருக்கு எவ்வளவு பெரிய இழப்பு.. உயர்ந்தவரின் இப்படி உயிரை விட்டதுக்குக் கொடுத்த உபாட்சமென்ட் சீப் ஆபிசர் கொடுத்திருக்கிறார். இதை இந்த டேனியலும்தான்..”

தரீவ் டேட் - 23

விவேக் ஹரேஷின் தோள்மேல் கையை வைத்தான். “மிஸ்டர் ஹரேஷ். உங்கப்பாதான் விஷயத்தை உங்ககிட்டச் சொல்ல வேண்டாமனு தடுத்துட்டார். தெரிஞ்சா நீங்க மூணு பேரும் அப்செட் ஆயிடுவீங்கன்னு..”

“என்கிட்டயாவது சொல்லியிருக்கலாமே நானாவது அப்பாவுக்குப் பாதுகாப்பாவது இருந்திருப்பேனே..!”

“ஹரேஷ். எல்லாம் முடிஞ்சு போய் இப்போதைக்கு அவன் யாரு எப்படி வந்தான் தெரியலை. பட். பயன்படுத்தின ஆயுதம் மட்டும்தான் இந்த அறைக்குள் இருக்கு. அது மட்டும்தான் தெரியுது..”

அத்தனை பேரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் விவேக் அந்த ஆயுதம் இருந்த பக்கமாக மெல்ல நகர்ந்தான்.

லாயர் பரசுராம் அறைக்குள் வேகவேகமாக நுழைந்தான் அந்த இளைஞன்.

“எதுக்குப்பா என்னை பெங்களூருலேந்து வந்தீங்க.. போன்லயே விஷயத்தைச் சொல்லி இருக்கலாமே..”

“சுபாஷ். இது போனில் சொல்ற விஷயம் இல்லை. இது நிழலான மேட்டர்..”

“பேரம் பேசியாச்சா..?”

“இதுக்கு முந்தி நீ செஞ்ச காரியத்தைவிட எக்கச்சக்க காஸ்ட்லி..”

“எவ்வளவு?”

“பத்து இலட்சம்..”

“பார்ட்டி யாரு..?”

“நடிகை சாந்திமதி. கொடைக்காணம் ரெண்டு நாளாச்சு. அவ குட்டிக் குழந்தைகளைச் சென்னைக்கு டெட் பாடியதான் காரணம் புரிஞ்சுதா..?”

தீரில் டுடே - 24

16

அந்த கார்பை வாங்கி பக்கங்களைப் புரட்டிக் கொண்டே வந்த விவேக், சட்டென்று அந்தப் பக்கங்கள் பார்வையை நிறுத்தினான்.

சுபாஷின் விழிகளில் கலக்கம் விடாப்பிடியாக வந்தது. என்னுடைய விலக மறுத்தது. பரசுராமைப் பார்த்தான்.

“அப்பா அது அவ்வளவு சலபம் கிடையாது..”

“பயப்படாதே. அதுக்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் நான் செஞ்சிருக்கேன். கொடைக்காணல் ஹோட்டலுக்குப் போற வழியில் இருக்கற ஹோட்டல்தான் தங்கியிருக்கா. நும் நம்பாது. நான் தீர் இந்தப் பத்திரிகைல வந்திருக்கற கட்டுரை எப்படி படி. உனக்கே ஒரு ஐடியா இருக்கா. எரிபத்தை முடிச்சிட்டு வா. பிறகு எதுவும்..”

அப்பா தலையிருந்து அந்தக் கட்டுரையைப் படிக்க மனங்கூட மகிழ்ச்சி விஸ்வரூபமெடுத்தது. விவேக் திட்டம் மெல்ல மெல்லப் புரிய வந்தது.

இப்போது டேனிபல் உட்பட அந்த அறைக்குள் வந்த அந்தனை ஃபாரன்ஸிக் அதிகாரிகளும் வந்தனர். அந்தக் கொண்டிருக்க, விவேக் அந்த அறை நிறுத்த பக்கமாய் மெல்ல நகர்ந்தான்.

அவ்வளவு உபாயக்குக் கொஞ்சம் தள்ளி விட்டு திரண்ட உயரத்தில் இருந்த அந்த ஹோட்டலில் ஸ்டூலுக்குப் பக்கமாய்ப் போய் அங்கே இருக்கிறதைக் கூப்பிட்டான்.

“பாடா லாங்க..” குழப்பமான முகத்தோடு அங்கே வந்த விவேக் சொன்னான்.

அங்கே கொலையாளி இந்த ஸ்டூலைப் பிடித்துக் கொலை பண்ணியிருக்கான்..”

அங்கே கொலையாளி இவ்வளவு பெரிய

தீரில் டுடே - 25

ஆயுதத்தால அப்பாவைத் தாக்கியிருக்கான். ஆனால் வெளியே கார்ல உட்கார்ந்திருந்த எங்களுக்கு ஒன்று துளி சத்தம்கூடக் கேட்கலையே..”

“வாய்ப்பில்லை. ஏன்னா ஏசி ருமைத் தான். அதுவும் 100 அடி தூரத்துல இருக்கற காரை கேட்காதுதான்.”

“இதுல பிங்கர் பிரிண்ட் இருக்கான். அதிகாரிகளிடம் கேட்டான் விவேக்.”

“இல்லை. கொலையாளி க்ளவுஸ் பயன்படுத்தி இருக்கான். வந்ததும் தெரியாம போனதும் தெரியாம கொலையாளி ரொம்ப புத்திசாலித்தனமா செய் பட்டிருக்கான் சார்..”

“சார்.” இன்னொருவர் கேட்டார்.

“என்ன..?”

“இது டாக்டரோட டைரி. பீரோவுக்குள் இருந்தது..”

வாங்கிப் புரட்டினான் விவேக். பக்கங்கள் புரட்டிக் கொண்டே வந்த விவேக் ஏழாம் பக்கத்தில் நின்றுான்.

ஒரேயொரு ஓவியம் தவிர வேறு எதுவும் எழுதப்படாமல் இருந்தது தான்.

“ஹரேஷ். போன வாரம் புதன்கிழமை தான் ஊர்லதானே இருந்தார்.”

“இல்ல சார். ஒரு பேஷண்ட்டை அழைத்துப் பண்ணுதுக்காக மும்பை போனார்.”

அல்லி குறுக்கிட்டாள். “போன வாரம் மும்பை போகும்போதும் சரி. வரும்போதும் நார்மலாவே இல்லை” என்றாள்.

விவேக்கின் மூளையில் சில திவ்யம் எழுந்து உட்கார்ந்து சோம்பல் கொண்டன.

கொலையாளன் மும்பையிலிருந்தே அவரைத் துன்புறுத்தி கொண்டு வந்திருக்கான்.

“ஹரேஷ். அப்பா எதுக்காக மும்பை போனார் சொன்னீங்க..?”

“ஒரு பேஷண்ட்டை அட்டென்ட் பண்ண..”

அல்லி பேசு. விலாசம் தெரியுமா?”

“தெரியுமா..”

“அப்பாவிருக்கே.. உங்க அம்மாவுக்காவது தெரியுமா?”

“அங்க கேட்டுப் பார்க்கலாம்.”

அப்பாவிருக்கே.. உங்க அம்மாவுக்காவது தெரியுமா?”

அப்பாவிருக்கே.. உங்க அம்மாவுக்காவது தெரியுமா?”

அப்பாவிருக்கே.. உங்க அம்மாவுக்காவது தெரியுமா?”

அப்பாவிருக்கே.. உங்க அம்மாவுக்காவது தெரியுமா?”

அப்பாவிருக்கே.. உங்க அம்மாவுக்காவது தெரியுமா?”

அப்பாவிருக்கே.. உங்க அம்மாவுக்காவது தெரியுமா?”

அப்பாவிருக்கே.. உங்க அம்மாவுக்காவது தெரியுமா?”

அப்பாவிருக்கே.. உங்க அம்மாவுக்காவது தெரியுமா?”

அப்பாவிருக்கே.. உங்க அம்மாவுக்காவது தெரியுமா?”

அப்பாவிருக்கே.. உங்க அம்மாவுக்காவது தெரியுமா?”

தமிழ் 6GL - 29

இன்னிக்கே புறப்படு..”

“சரிப்பா..”

விவேக்கும் ஹரேஷும் அதிர்ந்தபின்னர் முகங்களோடு சில விநாடிகள் வளர்ந்து ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இயற்கையான மரணம்..”

“அப்படின்னா கண்டிப்பா உங்கப்பா முகம் போகலை.. வேற எங்காச்சும் போயிட்டா..”

ஆபீசர் சொன்னார். “அதே நேரத்தில் சிங்கப்பூருக்கு ஒரு ப்ளைட் போனது. அங்கே பார்க்கட்டுமா?” என்றார்.

“ம்..” விவேக் சொல்ல, சுமார் 10 நிமிஷம் கரைசலுக்குப் பின் அவர் நிமிர்ந்து கூறினார்.

“இதோ இருக்கு.. இருக்கை என் அனந்தகிருஷ்ணன் சிங்கப்பூர் போயிருக்கார்..”

“எ..எ..எப்படி சார்..?” ஹரேஷ் திடுக்கிட்டுக் கேட்டார்.

“ஒண்ணு செய்யலாம். பக்கத்து சீட் பண்ணின மிஸ்டர் ராம்குமாரை விசாரிப்பதற்காக ஏதாவது தகவல் கிடைக்கலாம். அங்கே சிங்கப்பூரில் இருந்து வந்தபோது பக்கத்தில் இருந்த நபர்களையும் விசாரிக்க வேண்டும்..”

அருகில் பயணம் செய்த சுமார் 8 மணி முகவரிகளையும் வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். அப்போது செல்போனில் எடுத்துப் பேசினான் விவேக். பணம் அதிகாரிகள் பேசினார்கள்.

“சார். இது நாம் எதிர்பார்த்த கொலையல்லையாம்..”

“பின்னே..?”

“இயற்கையான மரணமாம்..”

19

போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்

தரில் டூடே - 30

இயற்கையான மரணம் மாதிரி தெரியலாம். ஆனால் கொணத்தில் இது ஒரு திட்டமிட்ட

திட்டம் என்கிறார்கள். 9 மணி.

மரணம் தீர்மானித்த சொல்ல முடியும் விவேக். இயற்கையான மரணம்..”

“பார்க்கட்டீ..?”

“இது மாதிரியான இறப்பை மருத்துவத் துறையில் சிவிலிஸ் என்று சொல்வாங்க. அதாவது மருத்துவமனையில் இறந்தவரை ஆக்சிடென்ட்..”

“பார்க்கட்டீ..?”

“இந்த மரணத்தில் வியப்புக் காட்டினான்.

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

இறந்திருந்தது மூளைக்குச் செல்லும் மிதில்

தரில் டூடே - 31

அவரைக் கொலை செய்ய முற்பட்டபோது அது உண்டானது. சபாஷ் அவளைப் பார்த்துப் அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக்க முடியாத உங்கப்பாவைப் பார்த்துக் கொண்டு போனான். உள்ளே கோளாறுகள் ஏற்பட்டு மனம் கலங்கியது. இது அவளை உடம்புக்கு ஆயுள் இன்னும் நிகழ்ந்திருக்க வாய்ப்புகள் அதிகம் உண்டு என்று சொன்னான். பார்த்தாலும் இது ஒரு கொலைதான். ஹரேஷ். நான் நாளை வருகிறேன். தன் காரியங்களைப் பாருங்கள்..”

தன் மாருதியில் இருபது நிமிஷம் பயணித்து சபாஷ் அவளைப் பார்த்துப் பாரன்ஸிக் பிரிவுக்கு வந்தான்.

அங்கே கொடுக்கப்பட்ட ஆதாரம் அது. பெண்ணின் நீளமான தலைமுடியை ஆரம்பித்து அது ஒரு விக்கிலிருந்து உதிர்ந்த செபரன்ஸை உணர்ந்தான்.

கொடைக்கானல் ஒரு பிரம்மாண்டமான வலைக்குள் புருந்து கொண்டது. மாதிரியான மூட்டத்தில் இருக்க, ஒட்டல் ஹெவன்ஸில் முன்பாக அந்த டாக்ஸி வந்து நின்றது.

சபாஷ் அந்த ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்தான். “எம் வேணும்..?”

“ரூம் இல்ல சார்.. ஏ டைப் ரூம் உருவாக்கி இருக்கு. அது ரொம்பவும் காஸ்ட்லி சார்.”

“பரவால்ல புக பண்ணிக்கொடு..”

லிஃப்ட்டில் போகும்போது சபாஷ் ஹோட்டல் “இந்த ஹோட்டல் பூராவும் சினிமாக்களில் தங்கியிருக்காங்களா..?”

“ஆமா சார்.. உங்க சூட்டுக்குப் பக்கத்தில் நடை சாந்திமதியோட சூட்டும் இருக்கு.”

“இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு தங்கியிருப்பாங்க..”

“தெரியலை சார்..”

லிப்ட் நான்காவது மாடிபாதை கொண்டு நிற்க, சபாஷ் வெளிப்பட்டான்.

சாந்திமதி சால்வை ஒன்றைப் போட்டு

தன் மனம் திடையாது. நடுத்தர வயசு. எந்தெந்த கொஞ்சம் பழக்கப்பட்ட முகம்.

“இது பத்தாவது நடைகளுக்கு மத்தியில் உங்க மனம் தலை டைப் சார். ப்ரியா இருந்தா அந்த நாளில் பிடிச்சிட்டு ஆம்பளைங்களோட பழக்கிட்டு இருப்பாங்க. ஆனா இவங்க உங்க மனம் போய் திறைய தின்பண்டங்கள் உங்க மனம் ஆறகிலே மீட்டர் தள்ளி இருக்கிற அந்த நாளில் அநாதை விடுதிக்குப் போய் உங்க மனம் உருவாக்கி சந்தோஷப்படுவாங்க..”

“உங்க மனம்.. சரி. ஒரு காபி கொண்டா. அவளை அனுப்பிவிட்டு உங்க மனம் அழைப்பு மணி ஒலித்தது. உங்க மனம் வெளியே சாந்திமதி

“உங்க மனம் ஹாஸ்பிடலின் கார்பார்க்கிங்கில் உங்க மனம் உருவாக்கி நடுவே தன் உங்க மனம் உருவாக்கி தையாய் நுழைத்தான்

“உங்க மனம் செலவழித்து டாக்டர் உங்க மனம் அரைக்குள் நுழைய மெல்லக்

“உங்க மனம்..”

“உங்க மனம் நுழைய ஹரேஷ் லேசான தாடி உங்க மனம் “வாங்க சார்..” என்றான்.

“உங்க மனம் நுழையக் காட்டினான்.

“உங்க மனம் நுழையக் காட்டினான்.

கொடுத்துக் கொண்டே சொன்னான். "ஹே... உங்க அப்பாவை இழந்த துக்கத்திலிருந்து நீங்கள் மீள முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். போது இப்படி வந்து உங்களை அடிக்கத் தொடங்குக. பன்றது சரியில்லைதான். இருந்தாலும் விளையாட்டு மேலும் முடுக்கி விடாமல் கொலையாளி திருவிளையாட்டுத் திசையைக் கூட போலீசால் கண்டுபிடிக்க முடியாது. உங்க ஒத்துழைப்பு இருந்தால் மட்டுமே."

"நோ ப்ராப்ளம் சார். என் முழு ஒத்துழைப்பையும் உங்களுக்கு உண்டு. கொலையாளியை கண்டுபிடித்தே ஆகணும்ங்கறதில் உங்களை என்க்குத்தான் ஆர்வம் அதிகம். நீங்க என்னை இருந்து எந்தவிதமான உதவியை எதிர்பார்த்து அதை அந்த நிமிஷமே செய்யத் தயார் இருக்கிறேன் சார்.."

"தேங்க யூ.. ஹரேஷ்." சொன்ன விமேசனம் உங்க சட்டபைப் பையில் வைத்திருந்த ஒரு பாலித்தீன் கவரை எடுத்து அதற்குள் படுத்தி வைத்திருந்த அந்தத் தவறான எடுத்துக் காட்டினான்.

"இது உங்கப்பாவோட அறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த தலைமுடியை ஃபாரன்ஸிக்ஸில் டென்ஸிட்டி பார்த்தபோது இது இயற்கையான தலைமுடி கிடையாது. செயற்கை ரோமம் என்கிற பதில் தெரிந்தது. அதாவது விக்குகள் தயாரிப்பதில் பயன்படும் செயற்கை ரோமம்.."

ஹரேஷ் குறுக்கிட்டான்.

"அப்படின்னா அப்பாவோட கைப்பையில் சில்மிஷம் பண்ணின நபர் தன்னோட தலையை விக்கைப் பொருத்திட்டு இல்லையா சார்.."

"அப்படியும் இருக்கலாம்.."

"அந்த நபர் வழக்கைத் தவிர.."

தீரில் டுடே - 34

தீரில் டுடே - 35

அந்த திருக்கணுங்கற அவசியம் கிடையாது. அந்த துண்டோட தோற்றத்தை மாறுபடுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கலாம். வந்திருக்கலாம். அந்த துண்டை தெரியாமல் விக்கிலிருந்து ஒரு கைப்பையில் உதிர்த்து கம்ப்யூட்டர் உறைமேல் ஹரேஷ். நீங்க செய்ய வேண்டியது இதுதான். உங்க ஹாஸ்பிடல்ல வேலை பார்த்தால் எத்தனை பேர் இருக்காங்களோ அந்த பேரையும் ஒரு ரெண்டு நாளைக்கு விடுவாங்க. நீங்க வாட்ச் பன்றது வேண்டாம். மொதல்ல ஆரம்பிங்க. கைப்பையில் செக்ஷன்ல வேலை பார்க்கற ஹரேஷ் பார்த்திருங்க. உங்க சந்தேகப் பட்டத்தக்குள்ளே யார் வந்தாலும் அந்த ஹரேஷ் வந்தான் வில்ல பண்ணி வைங்க.."

அந்த "பெல்" என்றான்.

தீரில் டுடே - 35

"ஹே... உங்க அப்பாவை இழந்த துக்கத்திலிருந்து நீங்கள் மீள முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். போது இப்படி வந்து உங்களை அடிக்கத் தொடங்குக. பன்றது சரியில்லைதான். இருந்தாலும் விளையாட்டு மேலும் முடுக்கி விடாமல் கொலையாளி திருவிளையாட்டுத் திசையைக் கூட போலீசால் கண்டுபிடிக்க முடியாது. உங்க ஒத்துழைப்பு இருந்தால் மட்டுமே."

"நோ ப்ராப்ளம் சார். என் முழு ஒத்துழைப்பையும் உங்களுக்கு உண்டு. கொலையாளியை கண்டுபிடித்தே ஆகணும்ங்கறதில் உங்களை என்க்குத்தான் ஆர்வம் அதிகம். நீங்க என்னை இருந்து எந்தவிதமான உதவியை எதிர்பார்த்து அதை அந்த நிமிஷமே செய்யத் தயார் இருக்கிறேன் சார்.."

"தேங்க யூ.. ஹரேஷ்." சொன்ன விமேசனம் உங்க சட்டபைப் பையில் வைத்திருந்த ஒரு பாலித்தீன் கவரை எடுத்து அதற்குள் படுத்தி வைத்திருந்த அந்தத் தவறான எடுத்துக் காட்டினான்.

"இது உங்கப்பாவோட அறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த தலைமுடியை ஃபாரன்ஸிக்ஸில் டென்ஸிட்டி பார்த்தபோது இது இயற்கையான தலைமுடி கிடையாது. செயற்கை ரோமம் என்கிற பதில் தெரிந்தது. அதாவது விக்குகள் தயாரிப்பதில் பயன்படும் செயற்கை ரோமம்.."

ஹரேஷ் குறுக்கிட்டான்.

"அப்படின்னா அப்பாவோட கைப்பையில் சில்மிஷம் பண்ணின நபர் தன்னோட தலையை விக்கைப் பொருத்திட்டு இல்லையா சார்.."

"அப்படியும் இருக்கலாம்.."

"அந்த நபர் வழக்கைத் தவிர.."

தீரில் டுடே - 35

விவேக் செல்போனை அணைத்துவிட்டு எழுந்தான். ஹரேஷிடம் விபரம் கேள்வி விடைபெற்றுக் கொண்டு காரில் முப்பது நிமிஷம் பயணித்து.. கிண்டியின் மையத்தில் இருந்தது பாங்குக்கு வந்தான்.

நாற்பது வயது ராம்குமார் ஏசி அரண்மனை காத்திருந்து வரவேற்றார்.

“நீங்க போலீஸ் மேன். வெல்கம் சென்ட்ரல் பயமாயிருக்கு..”

“ஒரு சின்ன விசாரணைதான்..”

“ஐ நோ.. உங்க யுகம் என்னவாக இருக்கிறது ஏற்கனவே நான் கெஸ் பண்ணிட்டேன். உங்க அனந்தகிருஷ்ணன் கொலையான செய்முறை பேப்பரில் பார்த்ததுமே என் மனசுலிட்டது. சொன்னேன். போன வாரம் நான் சில நாட்கள் போனபோது எனக்குப் பக்கத்து சீட்ல உங்க அனந்தகிருஷ்ணன் பிரயாணம் பண்ணினார் போலீஸ் இந்தக் கேஸைத் துவக்கினார். விசாரிக்கும்போது என்னிடமும் விசாரணை வருவாங்கன்னு சொன்னது இப்ப சரியாயிடுச்சு. சொல்லிவிட்டுச் சிரித்த ராம்குமார் கேட்டார்.

“என்கிட்ட என்ன விசாரணை..? கேளுங்க..”

“உங்களுக்குப் பக்கத்து சீட்ல உங்க அனந்தகிருஷ்ணன் உங்களிடம் பேசினாரா?”

“பேசினார் என்று சொல்ல முடியாது. ஹலோ சொல்லிப் பரஸ்பரம் அறிமுகம் கொண்டோம்..”

“டாக்டரை நீங்கள் அப்போதுதான் தடவையாகப் பார்த்தீங்களா?”

“ஆமாம்..”

“அந்தப் பயணத்தின்போது டாக்டர் உங்க இருந்தாரா?”

“பயணிக்கலை. பாங்கிங் சம்பந்தமான ஒரு கார்ட்டைப் பக்கத்துல தீவிரமா இருந்தேன். அந்த கார்ட்டை அதிகமாப் பேசலை. அந்த கார்ட்டைச் சொல்லி எதையோ சொல்லியிருந்தார். பட் அடிக்கடி டாய்லெட் போயிருந்தது இப்ப எனக்கு ஞாபகம் வருது..”

“போய் ராம்குமார். நீங்க கேஷுவலா பதில் சொன்னா கொஞ்சம் யோசனை பண்ண நேரம் இருக்கிறது பதில் சொன்னா, அந்தப் பதில் என்ன? எதாவது ஒரு பகுதியில் ஸ்பார்க் ஆக வந்திருக்கு. என்ன.. டாக்டரோட கொலைக்குக் காரணம் அவரோட சிங்கப்பூர் பயணத்துலதான் இருக்கு. நோ. அவரோட பயண நிமிஷங்கள் எல்லாம் ரொம்ப ரொம்ப முக்கியம்..”

“நீங்க என்கிட்ட குறிப்பா என்ன கேட்க விரும்புங்க?”

“உங்கப் பயணத்தின்போது டாக்டர்கிட்ட உங்க அனந்தகிருஷ்ணன் பேசினாங்களா?”

“நான்..”

“சிங்கப்பூர் போய்ச் சேர்ந்ததும் டாக்டரை விசாரணைக்கு வந்தாங்களா?”

“அவரோட பத்திரிகைகள் வரையோசனையில் இருக்கிற பிளவு சட்டென்று மலர்ந்தார்.

“அவரோட பத்திரிகைகள் தான் இப்போ சொல்லப் போற கார்ட்டை உங்களுக்கு உதவியாய் இருக்கலாம்.

“அவரோட பத்திரிகைகள் சிங்கப்பூர் போய்ச் சேர்ந்ததுமே வந்திருக்கனா ஒரு தலையசைப்பில் உங்களுக்கு என்னு போனார். லேசாக முகம்

“அவரோட பத்திரிகைகள் தான் லௌஞ்சுக்குள் நுழைந்து உங்க அனந்தகிருஷ்ணன் கஸ்டம்ஸை

“அவரோட பத்திரிகைகள் தான் இப்போது ஒரு கார்ட்டைப் பக்கத்தில் அவர் ஒரு

“அவரோட பத்திரிகைகள் தான் இப்போது பேசிக் கொண்டிருந்தார்..”

“யாரந்தப் பெண்..? எப்படி இருந்தாள்?”

விவேக்கை பரபரப்பு உடனே தத்து கொண்டு
கொண்டது.

ராம்குமார் யோசிக்க ஆரம்பித்தார்.

ஹரேஷுக்கும் எனக்கும் வயது வித்தியாசம்
நிறைய இருந்தாலும் நாங்கள்
நண்பர்களாகவே பழகி வந்தோம்.

“சாமி மிஸ்டர் விவேக். அந்தப் பெண்களைப் போர் எனக்கு ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. பரிச்சயமான முதல் நிறைய தடவை பார்த்திருக்கேன்.”

“சினிமா கிடையாது. ஒருவேளை அது இருக்கலாம். அதுவும் நிச்சயமாக தெரியாது.”

“எந்த டி.வி. சானல்லுக்குப் போனாலும்
“அதையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும்”
பொதுவா நான் டி.வி. பார்க்கறதே கிடையாது.
பாங்கை விட்டு சீக்கிரமா வீட்டுக்கு வந்து
நாட்கள்ல மட்டும் டி.வி. பார்க்கேன்.
சானல்லுக்கடக் கவனிக்கறது கிடையாது.”

தீரில் ௫௫ - 38

தரில் 666 - 39

போட்டோ பிரசுரமாகியிருந்தது. பேரு ஹேமாவதி முன்னாள் எம்.எல்.ஏ., இ.ப.க. கட்சியில் துணைத் தலைவர். இவரின் கைபிடிப்புக் கொள்கைப் பரப்புச் செயலாளர்."

ராம்குமார் தன் கையில் வைத்திருந்த செய்தித்தாளின் இரண்டாவது பக்கத்தைப் பார்த்துக் காட்ட, விவேக் அங்கே பார்வையைக் கொண்டு போனான்.

அந்த முப்பத்தைந்து வயது ஹேமாவதி பாஸ்போர்ட் சைஸில் சிரித்துக் கொண்டிருந்த மார்க்கெட் இழந்த ஒரு நடிகையின் தோற்றம் போட்டோவுக்குப் பக்கத்திலேயே அந்தப் பிரசுரமாகியிருந்தது.

வரும் தேர்தலில் ஜெயித்து ஆட்சியைப் பிடிப்போம். ஹேமாவதி சபதம்..

- சென்னை அக்-15, முன்னாள் எம்.எல்.ஏ. இந்நாள் இ.ப.க. கட்சியின் கொள்கைப் பரப்புச் செயலாளருமாகிய ஹேமாவதி தேற்று மனம் மாங்கொல்லையில் பேசும்போது....

விவேக் படிப்பதை நிறுத்திவிட்டு ராம்குமார் முகத்துக்குப் பார்வையைக் கொண்டு போனான்.

"இந்த ஹேமாவதியைத்தான் சிவசுப்ரமணியன் ஏர்போர்ட்ல பார்த்தீங்களா?"

"சந்தேகமேயில்லை.. இவளேதான்."

"தேங்க யூ. வெரிமச் மிஸ்டர் ராம்குமார். இந்த ஹேமாவதியை நான் ஹேமாவதி பண்ணிக்கறேன்."

ராம்குமாரின் கையைப் பற்றி தாமதமாகி குலுக்கி விட்டு தன் மாருதி காரு நோட்டை நடந்தான் விவேக். நடக்க நடக்க அவன் செல்போனை உயிர்ப்பித்த போது, டிபார்ட்மென்ட்டின் இன்பர்மேஷன் டெஸ்க் தொடர்பு கொண்டான்.

"நான் விவேக். க்ரைம் பிராஞ்ச்."

"ஹேமாவதிதான்.."

"என் எம்.எல்.ஏ., ஹேமாவதியோட அட்ரஸ் என்ன?"

"அது நினைவில் இல்லை.."

விவேக் கைனில் காத்திருக்க.. அந்த ஒரு மணிக்குள் ஹேமாவதியின் முகவரி எங்கே கிடைத்தது. 5/18, நகாதா அவென்யூ, கைமேலம்.

விவேக் எந்திரியை விரட்டி கோடம்பாக்கத்தின் ஹேமாவதி பத்திரக உருவெடுத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு திவ்யன்யூவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது, அவன் நடைக்குமேல் கோபமாய் இருந்தான்.

ஹேமாவதியின் வீடு, சாரி.. பங்களா கிராண்ட் பவிலியோடு திரும்பிய பக்கமெல்லாம் ஹேமாவதி கட்டியது. நிச்சயமாய் இது ஹேமாவதி தேர்மையான வழியில் சம்பாதித்த பணத்திலிருந்து அல்ல என்று ஒவ்வொரு ஹேமாவதி சந்திரியும் பண்ணியது.

ஹேமாவதி கேட்டிலேயே விவேக்கின் கார் ஹேமாவதி தேர்மையான காரை குனிந்தான். விவேக் தன் உத்தியோக அட்டையைக் காட்டியதும், ஹேமாவதி ஒரு கணம் அடித்து இரண்டடி தள்ளி ஹேமாவதி விலக்க.. போர்கோவில் ஏற்கனவே ஹேமாவதி பாசுபோவுக்குப் பக்கத்தில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. வரவேற்பறைக்குள் ஹேமாவதி ஹேமாவதி கமீஸ் அணிந்த ஒரு இளம் ஹேமாவதி.

"வீடு.."

"ஹேமாவதியைப் பார்க்கணும்."

திவ்யன்யூ திவ்யன்யூ கூட்டத்தில் ஹேமாவதி ஹேமாவதி மேடம் இப்போ வெளியே ஹேமாவதி திருக்க.."

விவேக் தன் உத்தியோக அட்டையை எடுத்து

அவளுடைய முகத்துக்கு நேராகப் பிடிக்க... அவள்
அதை இரண்டு விநாடிகள் பார்த்து விட்டு...
பார்வையோடு உள்ளே வேகவேகமாய் போனாள்.
அரை நிமிஷ அவகாசத்துக்குள் அதே வேகத்தோடு
திரும்பி வந்தாள்.

“உள்ளே வாங்க சார்..”

அந்தப் பெண்ணைத் தொடர்ந்தான் விவேக்.
சாண்ட்லியர் விளக்கு வெளிச்சத்தோடு ஒரு ஹாக்கி
சின்தடிக் க்ராஸ் மைதானம் மாதிரி விளங்கி
மையத்தில் சோபா செட் ‘ப’ போட்டுக் கொண்டிருந்த
சிவப்பு வெவ்வெட் உடம்போடு தெரிந்தது.

“ப்ளீஸ் உட்காருங்க சார்..” அந்தப் பெண்
புன்னகையோடு சொல்லிவிட்டு ஒரு திணை
நோக்கி நடந்து காணாமல் போய்விட்டாள்.
சோபாவுக்குப் போய்ச் சாய்ந்தான்.

‘ஒரு முன்னாள் எம்.எல்.ஏ.,வுக்கு திணை
பெரிய பங்களாவா?’ - விவேக் வினா
கொண்டிருக்கும்போதே ஹாலின் வசது
கோடியிலிருந்து ஹோமாவதி உற்பத்தியாகி
வந்தாள்.

சினிமாவில் வரும் அழகான அம்மாவை
போன்ற தோற்றம். அவள் சார்ந்திருக்கும் உட்கார்
கொடியின் நிறத்தில் சேலை, ஜாக்கெட் பெண்கள்
கோடு புருவங்கள். பார்வையை உறுதியாக
லிப்ஸ்டிக் பூச்சு உதடுகள்.

“வணக்கம்..” நெயில் பாலிஷ் பூச்சு மிதமான
விரல்களைக் குவித்துக் கொண்டே விவேக்
எதிரே வந்து உட்கார்ந்து நுளினமாக கவியலையாக
போட்டுக் கொண்டு நேரடியாக வினாக்களை
வந்தாள்.

“நீங்க மிஸ்டர் விவேக். க்ரைம் ப்ராஞ்ச்லிஸ்ட்
வந்திருக்கறதா என்னோட செகரட்டரி என்னோட
“யெஸ்..”

“என் விஷயமா என்னைப் பார்க்கறதுக்காக
வந்திருக்கீன்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?”

“ஆஹ்..” தோள்களைக் குலுக்கிய விவேக்,
அவளது தலையைத் தொட்டுக் கேட்டான்.

“பாடர் அனந்தகிருஷ்ணன் கொலையான
பெயர் பெயர்ல பார்த்திருப்பீங்கன்னு
பயிர்ந்தாள்.”

“பாடர் ஹாஸ்பிடல் டாக்டர்
அனந்தகிருஷ்ணன் தானே..? பார்த்தேன்..”

“அவரோடு உங்களுக்குப் பழக்கம் உண்டா?”

“ஆஹ்..” அவரை நான் போட்டோவில்
பார்த்தேன் சரி. நேர்ல இதுவரைக்கும் நான்
அவரைப் பார்த்ததில்லை. அவர் மெடிக்கல் லைன்.
அவர் தனியில் இருக்கேன். ரெண்டுமே ஒண்ணு
கொண்டே தில்லையே..”

விவேக் தன் உதட்டில் ஒரு புன்னகையை
விநாடிக் கொண்டு ஹோமாவதியை சில
நொடிகள் உற்றுப் பார்த்தான். அவளுடைய
புதுமுகம் பூசியிருந்த பவுடர் இப்போது
அவளின் இளகியிருந்தது. விவேக்கின்
புதுமுகம் இருந்த தீவிரதத்தை உணர்ந்த
அவளது ஏரே கலக்கமான குரலில் கேட்டான்.

“அவள் உங்களுக்கும் பார்க்கறீங்க..?”

“ஆஹ்..” அனந்தகிருஷ்ணனை
பார்த்து மீட்ட பண்ணியதே கிடையாதா?

“ஆஹ்..” அதற்கான சந்தர்ப்பமும் வந்தது
அவளோட மெடிக்கல் கன்சல்டேஷன்லாம்
அவள் உத்தியோகத்தான். அவர்தான் எனக்கு
பாடர்.

“ஹோமதி நீங்க பொய் பேசறதை
என்னோடு சிறுத்திக்கலாம். என்கிட்ட
பாடர்..”

“பாடர் விவேக் நீங்க என்ன சொல்றீங்க..?”

“தோ..”

ஹேமாவதியின் முகத்தைப் பயமேகம்
சட்டென்று கடந்து பாயிற்று.

“எப்படியோ தெரியும். நீங்க அப்போது கிருஷ்ணனை ஏர்போர்ட்ல பேசினீங்களா.. இல்லையா? இல்லையென்று மறுபடி பொய் சொன்னா.. உங்கிட்டே உண்மையான பதிலை வரவழைக்க சட்டபூர்வமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கும்.”

“வே.. வேண்டாம்.. நான் உன்னிடம்
சொல்றேன்..”

"சார்.. டாக்டர் அனந்தகிருஷ்ணன்
கொலையானது எனக்கு மிகப்பெரிய துன்பம்.
உவ்வா எனக்கு அதிகமா பழக்கம் கிடையாது.

விவேக் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். மேலும் என்ன சொல்லுவது? புறப்போட்ட கர்ச்சீப்பால் வியர்வை மூட்டை விதாடிகளை இறுக்கமான

யோசனையில் கரைத்துவிட்டு தோண்டி
ஏறிட்டான்.

“சரி.. கிளம்புங்க..”

“எங்கே..?”

“ஹரேஷ்கிட்ட..”

“எதுக்கு..?”

“நீங்க சொன்னதெல்லாம் உண்மை
பொய்யானது நான் உறுதிப்படுத்தினேன்..”
வேண்டாமா?”

“இப்போ நான் சொன்னதெல்லாம் உண்மைதான் சார்..”

“அதை நான் கன்பாரம் பண்ணிக்கணம்
மடியில் கனம் இல்லேன்னா நீங்க எதுவும்
பயப்படணும்..? ம.. கிளம்புங்க..”

விவேக் எழுந்து நடக்க ஆரம்பித்தான்.
ஹேமாவதி மறுபடியும் புதிதாக கிளம்புங்க
முகத்தோடு விவேக்கைப் பின் தொடர்ந்தான்.

விவேக்கின் காரில் இருபது நிமிஷ
வேகப் பயணம்.

உமையாள் ஹாஸ்பிடல் வந்தது.

நான்காவது மாடியில் இருந்த ஹிஸ்பாஸ்டி
அறையை நேக்கி லிப்ட்டில் உயர்ந்தான்.

நான்காவது மாடி வந்தது. வானத்து
நடக்கும்போது ஒரு நாள் எதிர்ப்பாட்டு
கேட்டான்.

“டாக்டர் ஹரேஷ் ரூம்ல இருக்கார்..”

“இருக்கார் சார்..”

முப்பது விநாடி வேக நடைமீது
வெறுமனே சாத்தியிருந்த கதவை
நிமித்தமாக இரண்டு முறை தட்டி
தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

ஹரேஷ் நாற்காலிக்குச்

தரில் டூடே - 47

வழிநடத்தான்.

அந்த ஊரின் வழியே உயிர் பிரிந்து
நாசித் துவாரங்களிலும் காதுத்
தாண்டி ரத்தம் நூல் நூலாக வழிந்து
வழிநடத்தது.

அந்த வழியே நின்றிருந்த சாந்திமதியைப்
பார்த்து வந்ததும் உச்சபட்ச அதிர்ச்சிக்குப்
பாடுபட்டான்.

“என்ன வாங்க..”
“என்னவாக்கு மன்னிக்கணும்..”

“நீங்க என்னோட ரூமுக்கு வந்தது.
என்ன தூக்கப் அடிச்ச மாதிரி இருக்கு..”

“என்னவாக்கு வந்தாள்..”
“ஷூட்டிங் ஸ்பாட்
புரட்டினதும் வரலை.. ரிஷப்சன்ல வெயிட்
பேர் அடிச்சது.. அதான்
பேசிட்டிருக்கலாம்னு வந்தேன்..”

“என்னவாக்கு..”
“கபாஷ் நகர்த்திப் போட்ட
புரட்டினதும் கொடுத்தாள் சாந்திமதி.
அந்த நகர்த்தலுக்குச் சாய்ந்ததும்
கேட்டான்.

“என்னவாக்குமோட மகன்தானே..?”

22

“என்ன நினைச்சிட்டிருக்கே..?”
“விருத்தினு விட்டா சும்மா மேல மேல
கத்திப் பேச ஆரம்பிச்சார்!”

“என்னவாக்குமோட சன்தானே..?” என்று
கேள்வியில் நிலைகுலைந்து
அந்த அதிர்ச்சியை வெளியே
விடாமல் உதட்டுக்கு ஒரு புன்னகை
கேட்டான்.

தரில் டூடே - 47

“எங்கப்பாவை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும்.”

“எப்படி மேடம்..?”

“உங்கப்பாவையும் உங்களையும் சென்னைல ஒரு ரெஸ்டாரெண்ட்ல பஸ்த்திருக்கிறீர்கள். அன்னலட்சுமி ப்ரைவ்இன் ரெஸ்டாரெண்ட்ல நினைக்கறேன். கரெக்டா?”

“கரெக்ட் மேடம்.. நானும் அப்பாவும் அங்க ரெஸ்டாரெண்ட்டுக்கு அடிக்கடி போய் உணவு எடுத்திருக்கிறோம். நீங்க எப்படி எங்களை அங்கே அழைத்துச் சென்றீர்கள்..?”

“சிவகணேஷ்தான் சொன்னார்.”

“சிவகணேஷ்..?”

“உங்கப்பா பரசுராமோட நெருங்கிய நண்பர். அந்த நண்பர் கோடீஸ்வரர். மாணிக்கவாசகத்தோட சிவகணேஷ்..”

சுபாஷை ஒரு அதிர்ச்சி அடைந்தாள். “அ.. அ.. அந்த சிவகணேஷ்..?”

“உங்ககிட்ட எதையுமே நான் மறக்கவில்லை. அப்பா தீவிரமான முயற்சிகளால் விரும்பலை மிஸ்டர் சுபாஷ். நான் ஒரு பெரிய துறையில் இருக்கிறேன். இன்னிக்குக் காலையிலே இரண்டு நேரம் இன்னிக்குக் காலைவரையில் பக்கத்தில் உங்களைப் பார்த்ததில் துணிச்சலான முடிவுக்கு வந்துட்டேன். இந்த திட்டம் போட்டுக்கிட்டே முடிஞ்சு இன்னிக்கு சாயந்திரம் வரையில் இப்படியே நீடிச்சிட்டிருக்க வேண்டும்னு இருந்தேன். பட் என்னால் இப்போ ஒரு முடிவு கட்ட ஆனதால் இப்பவே உங்ககிட்ட வந்துட்டேன். என்னன்னு மனசுக்குத் தோணுச்சு. இது என்னுடைய பர்சனல் மேடம்.. மாணிக்கவாசகத்தோடு இந்தக் காதல் விவகாரம் ஆட்சேபனை இருந்தாச் சொல்லிடுவது..”

“நோ மேடம்.. மாணிக்கவாசகம் சிவகணேஷ் சொல்றார். அந்த நண்பர் இப்போ ஒரு முடிவு கட்ட ஆவர் வேறு முயற்சிகளால்..”

பாருங்க.. இந்த விஷயத்தை எப்படி யோசனை செய்து விடுவீங்குலார் விபத்தா?"
பன்றதுன்னு அவருக்குத்தான் தெரியுமே.. சர்க்கிள் ஆப் வில்லிஸ் எனப்படும்
மறுபடியும் சாயந்திரம் வந்து உடனடியாக நெட் வொர்க் கம்பளீட்டா
பார்க்கிறேன்.."

கைகளைக் குவித்துவிட்டு அரைமணி நேரம் வரையில் ஒரு உஷ்ணப்பெருமூச்சோடு
நோக்கிப் போகும் சாந்திமதிப்பே.. இதை இயற்கையான
இமைக்காமல் வெறித்துப் பார்த்தான் உடனடியாக தலுக்கிக் கொண்டான்.

உமையாள் ஹாஸ்பிடல் சந்தித்தது.. மரணம் தீங்க நினைக்கற மாதிரி இது
போலீஸ் யூனிபார்ம்களால் சம்பந்தம்.. மரணம் கிடையாது.
கொண்டிருந்தது. மெயின்கேட் எத்தனையோ.. மரணம் கிடையாது.
ஹாஸ்பிடல் வாளாகத்துக்குள் மன்னி.. மரணம் கிடையாது.
சிவப்பு விளக்குகளோடு போலீஸ்.. மரணம் கிடையாது.
தெரிந்தன. உள்ளே மழை பெய்கிற.. மரணம் கிடையாது.
வயர்லெஸ்கள் இருந்தன. மரணம் கிடையாது.

ஹரேஷின் உடல் கீழே கிடத்தப்பட்டு.. மரணம் கிடையாது.
கிழித்த கோடுகளில் சிறப்பாக.. மரணம் கிடையாது.
போலீசாரால் அனுமதிக்க.. மரணம் கிடையாது.
எல்லைக்கோட்டில் நின்று உமையாள்.. மரணம் கிடையாது.
கதறிக் கொண்டிருந்தார்கள். மரணம் கிடையாது.

விவேக், வராந்தாவின் ஒரு ஓரத்தில்.. மரணம் கிடையாது.
வரவழைக்கப்பட்ட இரண்டு.. மரணம் கிடையாது.
டாக்டர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த.. மரணம் கிடையாது.

"டாக்டர்.. ஹரேஷோட மரணம்.. மரணம் கிடையாது.

"இதைக் கொலைன்னு சொல்ற.. மரணம் கிடையாது.
மிஸ்டர் விவேக். ஆயுதத்தால தாக்கப்பட்ட.. மரணம் கிடையாது.
அறிகுறிகள் உடம்புல எந்தப் பக்கத்தில.. மரணம் கிடையாது.
அதேபோல் விஷம் சாப்பிட்டு இறந்த.. மரணம் கிடையாது.
அறிகுறிகளும் இல்லை.."

"அப்படின்னா.. இது இயற்கையான.. மரணம் கிடையாது.
சொல்ல வர்றீங்களா?"

"இருக்கலாம். அதற்கான சாத்திய.. மரணம் கிடையாது.
தெரியுது. டாக்டர் அனந்தகிருஷ்ண.. மரணம் கிடையாது.
இறந்தாரோ அப்படியே ஹரேஷ.. மரணம் கிடையாது.
போயிருக்கார்."

“எப்பப் பார்த்தீங்க...?”

“உங்களைப் பார்க்கறதுக்கு அஞ்ச நிமிஷம் முந்தி.”

“அவர் ருமுக்குப் போயிருந்தீங்களா?”

“ஆமா. ஒரு பேஷண்ட்டுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய மருந்தைப் பத்திக் கேட்கறதுக்காகப் போயிருந்தேன்.”

“கேட்டீங்களா?”

“இல்லை. அவர் டென்ஷன்ல யாருக்கோ போன் பண்ணிட்டிருந்தார். நான் ஒரு நிமிஷம் வெயிட் பண்ணிப் பார்த்தேன்.. அவர் போன்ல கத்த ஆரம்பிச்சார். அதுக்கு மேல நான் நிக்கறது சரியில்லைன்னு நினைச்ச வந்துட்டேன். அப்ப வரும்போதுதான் உங்களைப் பார்த்தேன்.”

“யாருகிட்டப் பேசிட்டிருந்தார்..?”

“தெரியாது சார்..”

“சரி. என்ன பேசிட்டிருந்தார்?”

நர்ஸ் சில விநாடிகள் யோசித்துவிட்டுச் சொன்னாள். “உன் மனசுல என்ன நினைச்சிட்டிருக்கே.. சுமமா போனாப் போகுதுன்னு விட்டா மேல மேல போயிட்டேருக்கே..ன்னு கத்திப் பேசிட்டிருந்தார்.”

“ஒரு நிமிஷம் என்கூட வாங்க சிஸ்டர்..” ஸ்டெல்லாவைக் கூட்டிக் கொண்டு ஹரேஷின் மேஜைக்குப் போனான் விவேக். மேஜையின் மேல் நான்கைந்து நிறங்களில் டெலிபோன்கள் தெரிந்தன.

“எந்த போனில் பேசிட்டிருந்தார்?”

ஸ்டெல்லா சந்தன நிற போனைக் காட்டினாள். “டாக்டர் ஹரேஷ் எப்பவும் இந்த டெலிபோனைத்தான் யூஸ் பண்ணுவார். இதுதான் அவரோட பிரைவேட் போன்..”

“சரி நீங்க போகலாம் சிஸ்டர்..” ஸ்டெல்லாவை அழைப்பிவிட்டு இன்ஸ்பெக்டரிடம் திரும்பினான் விவேக். குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

“இந்த டெலிபோன்ல ரீடயல் சிஸ்டம் பட்டன் இருக்கு. சில நிமிஷங்களுக்கு முன்னால ஹரேஷ் யாருக்கோ போன் பண்ணிக் கோபமாப் பேசியிருக்கார். இப்ப ரிசீவரை எடுத்து ரீடயல் பட்டனைத் தட்டினா, ஹரேஷ் பேசின நம்பருக்கு போகும். மறுமுனையில் பேசறவங்களுக்கு நாம பேசறது யார்னு தெரிஞ்சா உடனே லைனை கட் பண்ணிடுவாங்க. ஸோ, அவங்க யாரு? எந்த நம்பரிலிருந்து பேசறாங்கன்னு கண்டுபிடிக்க, எசேஞ்சுக்கு தகவல் கொடுத்து மானிட்டர் பண்ணினா தான் முடியும்...”

“நான் இப்பவே வேற ஒரு போன் மூலமா எசேஞ்சுக்கு தகவல் கொடுத்துடறேன் சார்..”

“உடனே செய்யுங்க..”

விவேக் சொல்லிவிட்டுத் திரும்ப, விவேக்குக்கு டீசு பக்கத்தில் அல்லி நின்றிருந்தாள். முகம் ஒரு துக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்தது.

“சார் உங்ககிட்டக் கொஞ்சம் பேசணும்..”

“.....”

23

“பாஸ்கர் உங்க கணவர்தானே?”

“இல்லை. என்னோட அண்ணன்.”

“அப்படின்னா உங்க கணவர் யாரு?”

“டாக்டர் ஹரேஷ்...”

அல்லி இறுகிப்போன முகத்தோடு கண்களில் ஜீரிகைத்தாளாய் மின்ன விவேக்கை ஏறிட்டாள்.

“சார்.. அப்பாவோட இழப்பையே நாங்க இன்னும் துணித்து முடிக்கலை. அதுக்குள்ளே இன்னொரு இழப்பு. எங்க மேல யாருக்கு என்ன கோபமனு

கொலைக்குப் பின்னாடி அரசாங்கம் எடுத்திருக்க சாத்தியம் கிடையாது. இதை நினைக்கிறேன்.”

“எதனால் அப்படி நினைக்கிறீர்கள்? உறுதியாக நான் சொல்கதுக்குக் காரணம், எம்.எல்.ஏ., ஹேமாவதிக்கும் உக்கிரசுரேஷ் கிரேஸ் சரி. அண்ணனும் சரி. ஆறு தொடர்பு இருந்திருக்கும்படி முன்னாடி இறந்து போன காரணத்துக்காக நீங்க அந்த முடிவெடுத்திருக்கீர்கள். எதிர் கிடையாது. இந்த கூடாது மிஸ் அல்லி.”

“நான் அந்தக் காரணத்தினால் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே
“பின்னே..?”
“ஆஹ்” மாதத்துக்கு முன்னால் களைத்துப் போன கண்களோடும்
ஹாஸ்பிடல்ல எதிர்க்கட்சி எம்.எல்.ஏ. தலைவர் முகத்தோடும் உமையாள் விவேக்குக்குப்
உடம்புக்கு ரொம்பவும் முடியாம அப்பிட்டு வந்து நின்றாள். துக்கத்தில் உதடுகள்

தீரில் ௫௫௫ - 57

டாக்டர்கள்னு பேரை வாங்கி இருக்காங்க இதை
டாக்டர்ஸ்குப் பொறாமையாக இருந்திருக்கா.

“தொழில் ரீதியான பொறாமையின் எண்ணம்
இந்தக் கொலைகள் நடந்திருக்கும்னு சொல்
வாறீங்களா மா?”

“ஆமா..”

“சரி. எந்தக் குறிப்பிட்ட டாக்டர்ஸை
உங்களுக்குச் சந்தேகம் இருக்கா?”

“சிட்டியில் எத்தனையோ டாக்டர்கள்
இருக்காங்க. நான் யாரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்
முடியும். எல்லாருமே முகத்துக்கு நேர ரீதியாக
பழகினவங்க..”

“இருந்தாலும் உங்க மனம்
சந்தேகமாப்படற டாக்டர்களோட பெயர்
லிஸ்ட் பண்ணிக் கொடுங்க.. நான் அந்த லிஸ்டை
வெச்சுகிட்டு இன்வெஸ்டிகேட் பண்ணேன்.”

உமையாள் மறுபடியும் எதோ பெயர்
முயற்சித்தபோது, விவேக்குக்குப் பக்கத்து அறையில்
இன்ஸ்பெக்டர் வந்து நின்றார்.

“சார்..”

“யெஸ்..”

“டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்சுக்குத் தனியாக
கொடுத்து டாக்டர் ஹரேஷ் டெலிபோன்
மானிட்டர் பண்ணச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். அந்த
நீங்க ரீடயல் பண்ணிப் பேசலாம்.”

விவேக் டெலிபோனை நெருக்கி “பெயர்
எடுத்துக் காதில் பொருத்திக் கொண்டு டெலிபோன்
பட்டனைத் தட்டினான். கட.. கட.. கட.. கட.. கட..
சத்தங்களுக்குப் பிறகு மறுமுனை
போயிற்று. சில விநாடிகளுக்குப் பிறகு
எடுக்கப்பட்டு ஒரு இளைஞனின் கண்கள்
“ஹலோ” கேட்டது.

விவேக் உடனே உஷாரான குரலில்

தீரில் டுடே - 58

“பெயர் பணியை வரவழைத்துக் கொண்டான்.

“சார், நாங்க டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்சிலிருந்து
பெயர் ஒவ்வொரு டெலிபோனையும் க்ராஸ்
செய்து வேலை இப்போ நடந்துட்டிருக்கு.
டெலிபோன் நம்பரைச் சொல்லுங்க..”

“2544294”

“நாங்க நேம் அண்ட் அட்ரஸ்..”

“பெயர் நம்பர் இருபத்தியேழு, சூர்யா கார்டன்,
சென்னை.”

“அங்க பூ சார். உங்க டெலிபோன்ல எந்த
பெயரும் இல்லையே..?”

“பெயர் பெய்யற சமயங்கள்ல மட்டும்
பெயர் ஆப் ஆர்டர் ஆயிடுது.”

“அது சிட்டம் வரப்போகுது சார். அது வந்தா
அந்த அட்டஆப் ஆர்டர் பிரச்னைகள்லாம்

“ஆகா..”

“நீசீவரை வைத்துவிட்டு
பெயர்களையும், அல்லியையும்
பெயரடையாகப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“பெயர் யா்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியலையே..”

“அந்தக் கொலை செய்யப்பட்டதுக்கு முந்தி
பெயர்கள் அந்த பாஸ்கரோடு டெலிபோன்ல
பெயர் பண்ணு. பேசிட்டு நீசீவரை வெச்ச அஞ்ச
பெயர்களுள்ளே ஹரேஷ் கொலை. செய்யப்

“பெயர்களும் அல்லியும் பரஸ்பரம்
பெயர் பெயருவர் பார்த்தபடி சில விநாடிகள்
பெயர் பெயர் விவேக்கிடம் திரும்பினார்கள்.

“அந்த பெயர் யா்னு தெரியலையே?”

“பெயர் என்ன. அந்த பாஸ்கரோட அட்ரஸ்
பெயர் என்ன இருக்கு. நான் நேர்லயே போய்

தீரில் டுடே - 59

விசாரிச்சிட்டு வந்து:—றேன்..” என்ன விவரம் பக்கத்தில் நின்றிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் ஏறிட்டான்.

“நீங்க பாரன்ஸிக் ஃபார்மாலிடிகளை முயற்சி நான் ஒரு மணி நேரத்துக்குள்ளே வந்து தூய்மை பண்ணிக்கறேன். ஹரேஷோட பாடி வெளியே போகிற வரைக்கும் ஹாஸ்பிடலை விட்டு யாருமே போகாதபடி பார்த்துக்கங்க..”

“ஓ.கே. சார்..”

விவேக் நகர முயன்றபோது, அதுவரையில் ஒன்றும் பேசாமல் கலவர முகத்தோடு நின்றுகொண்டே ஹோமாவதி தயக்கமாய் விவேக்கை நெருங்கினாள்.

“சார்.. நடந்திருக்கற நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்து போது எனக்குப் பயமாகவும், அதிர்ச்சியாகவும் இருக்கு. சிங்கப்பூர்ல அனந்தகிருஷ்ணதாசுலாலை தேவையான மருந்துகளை வாங்கிக் கொடுத்ததைத் தவிர எனக்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் எந்த சம்பந்தமும் கிடையாது. வீணா எவ்வளவு சந்தேகப்பட்டு என்னோட பொலிடிகளை இமேஜைக் கெடுத்துடாதீங்க.. அபிமானம் எலெக்ஷனல் போட்டியிட கட்சி மேலிடம் என்னை எம்.எல்.ஏ., சீட் கொடுக்க மாட்டாங்க.”

அந்தத் துக்கமான குழந்தையிலும் பதவி வெளிப்பிடித்துப் பேசும் ஹோமாவதியை எரிச்சலோடு பார்த்தான்.

“உங்ககிட்ட இன்னும் விசாரணை முடியவில்லை. நீங்க இங்கேயே வெயிட் பண்ணுங்க. நான் திரும்ப வந்துடறேன்.”

விவேக்கிளம்பி ஹாஸ்பிடலை விட்டு வெளியே வந்தான். காரில் சில நிமிஷ வேகமான பயணம். லஸ் தாண்டி மந்தைவெளி வந்தது. உடனடியாக நுழைந்தான். சூர்யா கார்டன் வர நெம்பு. தேடினான். அது பார்வைக்குக் கிடைக்க வாய்ப்பு முன்பாகக் காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கினான்.

விவேக் கட்டப்பட்ட வீடு என்பது பார்த்த வந்ததிலேயே தெரிந்தது. வாசலின் இரண்டு பக்கமும் பருவத்திற்கு வந்திருந்த தென்னை மரங்கள் காற்றோடு ரகசியம் பேசிக் கொண்டிருந்தன.

விவேக் காம்ப்வுன்ட் கேட்டைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே போய் அழைப்பு மணிக்கு வரவில்லை. கொடுக்க, பாதி கதவு திறந்து ஒரு நிமிஷம் அழகான முகம் எட்டிப் பார்த்தது.

“மாந வேணும்..?” குரலில் மலையாள வாடை.

“இது பாஸ்கரோட வீடுதானே..?”

“ஆம்..”

“அவர்கிட்டக் கொஞ்சம் பேசணும்..”

“நீங்க..?”

“போலீஸ்..”

“ஓ.. போலீஸா.. அவர்கிட்ட என்ன வேணும்..?”

“உள்ளே போய்ப் பேசலாமா?”

“ஓ.. வாங்க..”

ஹோமாவதியைத் திறந்து வைத்துவிட்டு உள்ளே போன அவள். நடுக்கத்தை வெளியே காட்டிக் கொண்டால் சோபாவைக் காட்டினாள்.

“உள்ளங்க..”

விவேக் அந்த வீட்டைச் சுற்றிலும் தன் கண்களால் அவிழ்த்து விட்டான். அந்தப் பெரிய ஹாலில் உலி., ப்ரிட்ஜ், ஷோகேஸ், பிஷ்டப், டிரைபர்ஸ்டான்ட்ஸ் என்று எல்லாப் பொருள்களுமே அடைசலாகத் தெரிய ஹால் மையிலே இருந்த தொட்டிலில் குழந்தை ஒன்று கிடக்கக் கொண்டிருந்தது.

விவேக் கேட்டான்.

“என்ன எக்கே..?”

“குளிச்சிட்டிருக்கார். இப்ப வந்திடுவான்.”
விவேக் தயக்கக் குரலில் கேட்டான். “பண்ணை
உங்க கணவர்தானே...?”

“இல்லை.. என்னோட அண்ணன்..”

“அந்தக் குழந்தை?”

“என்னோடது..”

“அப்படி என்ன உங்க கணவர் யாரு?”

“அது... வந்து...” என்று குரலை இழுக்கக் கூட
பெண், பிறகு தயக்கத்தோடு சொன்னாள்.

“டாக்டர் ஹரேஷ்.”

வாசலில் கார் ஹார்ன் சத்தம் கேட்டு வெளியே
எட்டிப் பார்த்த லாயர் பரசுராமன், எரிவிழ்ந்து
மாணிக்கவாசகம் இறங்குவதைப் பார்த்தான்.
மலர்ந்தார்.

“வாங்க மாணிக்கவாசகம். நானே உங்களுக்கு
போன் பண்ணலாமா இருந்தேன்.”

“நோ லாயர் சார்.. நமக்குள்ளே டெலிபோன்
உரையாடலே இருக்கக்கூடாது. அதான் நான்
நேர்ல புறப்பட்டு வந்தேன். எதையுமே நான்
பேசிக்கறது தான் நல்லது...” மாணிக்கவாசகம்
சொல்லிக் கொண்டே போர்டிகோ படியில்
பரசுராமை நெருங்கினார்.

“லீட்ல யாரும் இல்லையா?”

“யாரும் கிடையாது. க்ளார்க் எப்போது
போயிட்டான். பயமில்லாம
வேண்டுமானாலும் பேசலாம்.”

மாணிக்கவாசகத்தைக் கூட்டிக் கொண்டு
அறைக்குப் போனார் பரசுராம்.

“லாயர் சார். சாந்திமதியோட வாழ்க்கை
முற்றுப் புள்ளி வைக்க கொடைக்கானலுக்கு
போயாச்சா. இல்லையா?”

“போயாச்சு..”

தீரில் டுடே - 62

“அவர் யாரு..? நம்பிக்கையான ஆளா?”

“ஹன்ட்ரட் பெர்சன்ட் நம்பிக்கையான ஆள்.
சாந்திமதி உயிரோட இருக்கப் போறது இன்னும்
சந்தேகத்தான். அஞ்சாவது நாள் காலையில் கண்
விழைமே பேப்பர்ல நீங்க பார்க்கலாம்..”

“லாயர் சார்.. இன்னிக்குக் காலையில் கூட
ஹன்ட்ரட் பெர்சன்ட் செகரட்டரி பேசினார்.
ஹன்ட்ரட் பேத்தியை சிவகணேஷுக்குக்
கொடுக்கக் கூடாது. ஆஸ்ப் படறாராம். நான்
அது சொல்லக் கொஞ்சம் டயம் கேட்டிருக்கேன்..”

மாணிக்கவாசகம் பேசிக் கொண்டிருக்கும்
போது, பரசுராமின் படுக்கையறையில் இருந்த
ஹன்ட்ரட் டெலிபோன் அவசர அவசரமாய்க்
கொத்ததுக் கூப்பிட்டது.

“யாரு தெரியலையே..?” பரசுராம் முனகிக்
கொண்டே போய் ரிசீவரை எடுத்தார்.

“பெண்..”

குறு பெண் குரல் கேட்டது.

“லாயர் பரசுராம் இருக்காரா?”

“ஆம். தீங்க யாரு..?”

“ஹன்ட்ரட் சாந்திமதி பேசறேன்..”

“சாந்திமதி..?”

“பெண் சாந்திமதி பேசறேன் சார்.
ஹன்ட்ரட் கானல்ல இருந்து..”

24

அடுத்தகொண்டிருந்த பார்வதி சட்டென்று
அறையை திறுத்தி நீர் வழியும் கண்களோடு
பெருக்கெழுத்து எறிட்டு, குரல் நடுங்கக் கேட்டாள்.

“ஹன்ட்ரட் இப்ப நீங்க என்ன மெடிக்கல் வார்த்தை
சொல்கீங்க?”

“ஹன்ட்ரட் போனில் சாந்திமதியின் குரலைக்
கேட்டேன். லாயர் பரசுராமின் இதயம் தடம்

தீரில் டுடே - 63

புரண்டு தன் லப்டப் தொனியை மாற்றித் துண்டி
உடனே வியர்த்தது.

'இவள் எதற்காக எனக்கு தெரியவை
செய்கிறாள்..?'

'ஒருவேளை திட்டம் தெரிந்து விட்டதே'

'அப்படியிருந்தால் சுபாஷ் உடனே போன்
பண்ணிப் பேசியிருப்பானே..?'

போனில் மறுபடியும் குரல் கேட்டது.

"என்ன சார் பேச்சையே கானோம்..?"

பரசுராம் அதிர்ச்சியை ஜீரணித்துக் கொண்டு
சிரித்தார். "ஒரு நடிகை எனக்குப் போன் பண்ணி
பேசறது இதுதான் முதல் முறை. அதான் கொஞ்சம்
திகைப்பாயிட்டது. என்னமா.. என்ன விஷயம்..?"

"சார்.. உங்க மகன் சுபாஷ் போன் பண்ணி
என்னைப் பற்றி ஏதாவது சொன்னாரா?"

"இல்லையே..?"

"சார்.. நேத்திக்குக் காலையில் சுபாஷ் நான்
தங்கியிருந்த அதே ஓட்டல் பார்த்தேன்.
உங்களையும் உங்க மகனையும் ஒரு ஓட்டல்
வெச்சப் பார்த்திருக்கேன். அத வெச்ச துண்டி
பேசினேன். எனக்கு இருந்த ஒரு பொண்ணு
பிராப்தத்தைப் பத்தியும் சொன்னேன்."

பரசுராமின் இதயத்துடிப்பு உச்சத்துக்கு
போனது. நிகழ்க்கூடாத சந்திப்பு இது நிகழ்ந்த
விட்டிருக்கிறது.

"என்ன சார்.. மறுபடியும் பேச்சைக் கானோம்..
என்கூடப் பேசறது உங்களுக்குப் பிடிக்கையா..?"

"நோ.. நோ.. நான் ஒரு முக்கியமான வேலை
பத்தி ஒருத்தர்கிட்டப் பேசிட்டிருந்தேன். துண்டி
உன்னோட போன் வந்தது.. அதான் உங்களைப்
ஆகிட்டேன். பை தி பை. உன்னோட போன்
பிராப்தம் என்னன்னு சொல்லுமா?"

.. நான் இப்போ ஷூட்டிங் ஸ்பாட்லேர்ந்து
யிருக்கேன். என்னோட பிரச்னை சுபாஷுக்குத்
தான். அவரே நேர்ல வந்து சொல்வார். விஷயம்
பெரிசிட்ட வரும்போது அதை எனக்குச் சாதகமா
பண்ணிக் கொடுக்க வேண்டியது உங்க
பாடம்.."

.. மனம் என்ன பதில் சொல்வது என்று திணறிக்
கொண்டிருக்கும்போதே, சாந்திமதி தன்
போனின் இணைப்பைத் துண்டித்துக்
கொண்ட பரசுராமும் ரிசீவரை வைத்துவிட்டு
.. மனம் மினுமினுக்கும் முகத்தோடு முன்
.. உட்கார்ந்திருந்த மாணிக்கவாசகத்திடம்
.. பேசுமேல் இருந்த தடிமனான சட்டப்
.. சுவாஸ்யமில்லாமல் புரட்டிப் பார்த்துக்
.. மாணிக்கவாசகம், பரசுராமின் முக
.. கவனித்துவிட்டுக் கேட்டார்.

.. லாயர் சார். இப்படி சொதசொதன்னு
.. போயிருக்கு.. போன்ல ஏதாச்சும்
.. செய்தியா..?"

.. துமா.. எனக்கு ரொம்பவும் வேண்டியவர்
.. இறந்துட்டதா செய்தி.."

.. இதே ஊரா..?"

.. கோயம்புத்தூருக்குப் பக்கத்துல
.. ஊரா.."

.. நீங்க இப்பவே புறப்படணும்.."

.. ஊர்.."

.. நான் கிளம்பறேன் லாயர் சார். நீங்க
.. போய்ட்டு வர்றதுக்குள்ளே எனக்கு
.. கனனல்ல இருந்து நல்ல நியூஸ்
.. வருமா?"

.. கிடைக்கும். நீங்க சாந்திமதியை
.. சிளம்.மோட பேத்தியை மனசுல
.. பாணப் பேச்சைத் தொடங்குங்க.."

“எல்லாம் நல்லபடியா நடந்தது...
உங்களைத்தான் நம்பிட்டிருக்கிறேன்...
மாணிக்கவாசகம். கைகளைக் குவித்து...
வெளியேறினார்.”

அவருடைய கார் புறப்பட்டும் போனது...
பரசுராம் வாசற்கதவைச் சாத்தி...
டெலிபோனுக்கு வந்தார். ரிசீவரை எடுத்தார்...
கொண்டு டயலில் அங்கிருந்த ஸ்தலத்தின்...
தட்டினார். மறுமுனையில் ரிங் போனது...
எடுக்கப்பட்டதும் கேட்டார்.

“ஹலோ... கொடைக்கானல் ஹோட்டலா?”

“யெஸ்..”

“அங்கே சுபாஷ்னு ஒருத்தர்...
பண்ணியிருக்கார். அவரைக் கொஞ்சம் கவனி...
முடியுமா? நான் அப்பா பேசறேன்.”

“சாரி சார்.. மிஸ்டர் சுபாஷ் என்னவென்று...
போனவர் இன்னும் ரூமுக்குத் திரும்ப...
ஏதாவது மெஸேஜ் இருந்தாச் சொல்லுமா...
கன்வே பண்ணிடறோம்.”

“சுபாஷ் ரூமுக்கு வந்ததும் உடனடியாக...
போனல் கான்டாக்ட் பண்ணச் சொன்ன...
போதும்..”

“யெஸ் சார்..”

பரசுராம் ரிசீவரை வைத்துவிட்டு பக்க...
இருந்த நாகாலியில் தளர்வாய் சாப்பிட்டு...
‘கொடைக்கானலில் என்ன நடக்கிறது’

‘சாந்திமதியைத் தீர்த்துக்கட்ட’ என்று...
அனுப்பினால், இரண்டு பேருக்கும் மத்திய...
பேச்சு வார்த்தை நடந்திருக்கிறது.

‘சாந்திமதி சுபாஷிடம்...
சொல்லியிருப்பாள்?’

அவர் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

...வழியே ஒரு டாக்ஸி வந்து நிற்பது...
...உற்றுப் பார்க்க, சுபாஷ் இறங்கிக்...
...கொண்டிருந்தான்.

...அதிர்ச்சியின் உச்சிக்குப் போய், பின்...
...கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கீழே இறங்கி...
...கொண்டிருந்தான்.

“பாப் ஹரேஷ்.. உங்க கணவரா?”

“ஆம்..”

“உமையாள் ஹாஸ்பிடல் ஹரேஷ்...”

“ஆம்..”

...இடுப்பில் சுற்றிய டவலோடு வந்த...
...விவேக்கைப் பார்த்ததும் பார்வதியிடம்...
...பார்வதி.. யாரது..?”

“பாபிஸ்..”

“என்ன விஷயம்..?”

“நீங்கள் பாஸ்கரா?”

“ஆம்..”

“பார்வதி உங்க சிஸ்டரா?”

“ஆம்..”

“பார்வதி ஹரேஷோட மனைவின்னு...
...அறியுங்களே.. அது உண்மையா?”

“உண்மையானது..”

“அந்தத் தாலி இல்லையே..?”

“அங்கட்டாத மனைவி..”

“...ஒரு மணி நேரத்துக்கு முந்தி நீங்க போன்...
...ஹரேஷிடம் பேசினீங்களா?”

“ஆம்.. என் தங்கச்சி பார்வதி கழுத்துல எப்பத்...
...பேர்றேன்னு கேட்டேன்.. இதுல...
...பேருக்கும் வாக்குவாதம் ஆகி, உடனே...
...பிடுங்கி வெச்சிட்டா...”

“டாக்டர் ஹரேஷுக்கும், பார்வதிக்கும் வயது
தொடர்பு ஏற்பட்டது?”

“உமையாள் ஹாஸ்பிடல் இன் டீபுட்ரன்ட்
போனபோது உனக்கு வேற நல்ல வேலையா
தர்றேன்னு ஹரேஷு சொல்லி, ஆசைப்பட்டது
கர்ப்பமாக்கி குழந்தைக்கும் தாயாக்கிட்டா. தான்
நியாயம் கேட்டபோது ஒரு வருஷம் எத்தனை
சொல்லி இங்கே குடி வெச்சார். பிறகு கல்யாணம்
பண்ணறதா வாக்குக் கொடுத்திருக்கார்.”

“இந்த விஷயம் ஹரேஷு விட்டு
தெரியுமா?”

“தெரியாது..”

“டாக்டர் அனந்தகிருஷ்ணன் கொலை செய்வது
பட்டதைப் பத்தி ஏதாவது தகவல்கள் தெரியுமா?”

“தெரியாது..”

“சரி, ஆனா ஹரேஷு ஒரு மனிதனோட
முந்திக் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கார்.”

அதைக் கேட்டதும் பாஸ்கர் திக்கித்திட்டு
பார்வதி பெரிதாக அழ ஆரம்பித்தாள்.

“எ.. எப்படி... சார்..?” பாஸ்கர் கேட்க விவரம்
விளக்கம் கொடுத்தான்.

“அப்பா மகன் ரெண்டு பேருமே பெரிய
வேஸ்குலார் ஆக்சிடென்ட்டால இறந்திருக்காங்க.”

அப்போது பார்வதி சொன்னாள். இதேபோல
பெண்மணியை ஹரேஷு கொன்னுட்டதா சொன்னாள்.
ஒரு இளம் பெண் மூன்று மாதத்திற்கு முன்பு
தகராறு செய்ததாகவும், ஹரேஷு அப்போது
இருந்ததாகவும் கூறினாள்.

“அது எந்தத் தேதின்னு பார்க்கறேன்” என்று
சொன்ன பார்வதி ஒரு டைரியை எடுத்தா. அதிலிருந்து
அதிலிருந்து ஒரு விசிட் டிங் கார்டு எடுத்தா. அதை
விழுந்ததை விவேக்கின் கண்கள் கவனித்தன.
எடுத்துப் பார்க்க மாணிக்கவாசகம் என்று சொன்னாள்.

“ஹரேஷோட பாடியை போஸ்ட்
கேட்டதுக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு பண்ணுங்க..
இந்த விஷயம் வேற யாருக்கும் தெரிய
யிடண்டாம்..”

விவேக் அந்த விசிட் டிங் கார்டைப் பார்வையில்
கொண்டே கேட்டான்.

“யார் இந்த மாணிக்கவாசகம்..?”

“இவர் ஒரு பெரிய பணக்காரர். வீட்டுக்கு ஒரு
பெண் கொண்டு கேட்டாங்க. நான் போறதுக்குள்ள
அவர் ஒரு பெண் வந்துட்டா. பிறகு கார்டைக்
கொடுத்து தேவைப்படும்போது கூப்பிடறோம்னு
சொன்னாங்க. அதுக்கப்புறம் நான் அங்கே
போனேன்.”

“சரி, ஹரேஷு உடல் இன்னமும் ஹாஸ்பிடல்ல
யிருக்கு. ரெண்டு பேரும் போய் அழுது
கொண்டே பண்ணிடாதீங்க. விஷயம் வேற
யாருக்கும் இப்போதைக்கு தெரிய வேண்டாம்..”

பார்வதி கண்ணீரோடு தலையாட்ட, வெளியே
விவேக் காரை எடுத்துக் கொண்டு உமையாள்
ஹாஸ்பிடல் வந்து சேர்ந்தான்.

“உசியல்..”

“ஹ..”

“இந்த ஹாஸ்பிடல் பி.ஆர்.ஓ. யார்னு
கொண்டேயிருக்க.”

“யெஸ் சார்..”

“பி.ஆர்.ஓ.வை அழைத்துக் கொண்டு
விவேக் அவரிடம் கேட்டான்.

“ஒரு மனிதனுக்கு முந்தி அதாவது மார்ச் மாதம்
இறந்த ஒரு அம்மா இந்த ஹாஸ்பிடல் ஹார்ட்
அதிலிருந்து ஒரு விசிட் டிங் கார்டு எடுத்தா. அதை
விழுந்ததை விவேக்கின் கண்கள் கவனித்தன.
எடுத்துப் பார்க்க மாணிக்கவாசகம் என்று சொன்னாள்.”

“சார்.. பேரு செல்லம்மா. வயது 65” என்று
விவரித்துக் கொண்டே முகவரியையும் சொன்னாள்.
“செல்லம்மாள் ஹாஸ்பிடலில் இருந்தார்களாம்”
பதினெட்டு. சி.வி.ஏ. கையெழுத்து
செரிபரோவெஸ்குலார் ஆக்சிடென்ட்..”

டேனியலிடம் திரும்பிய விவேக், “டேனியல்..
ஹரேஷ் பாடியை போஸ்ட் மாட்டத்துக்கு
அனுப்பிங்க. விஷயம் நமக்குள்ள இருக்கட்டும்..”
பி.ஆர்.ஓ.வும், டேனியலும் தலைவசை
விவேக் ஃபைலோடு நகர்ந்தான்.

கொடைக்கானல் மேற்கு திசை சூரியன்
கைங்கர்யத்தில் ஒரு ஆர்வோ கல் ஒலியை எழுப்பி
தெரிய, சிவகணேஷ் ஆப்பிள் கார்டுக்கு
போகும் பாதையில் காரை நிதானமான வேகத்தில்
செலுத்திக் கொண்டிருக்க.. பக்கத்தில் சாந்து
அவன் தோளில் சாய்ந்திருந்தான்.

“ஹனி..”

“ம்..”

“இன்னிக்கு நீ ரொம்பவும் சந்தோஷமாக
இருக்கறதா நான் உணர்றேன்..”

“ஆமா..”

“ஷட்டிங் முடிஞ்சு நேரா திருப்பதி போய்து
கட்டிக்க நீ தயார் என்று சொல்லணும்..”

அவள் சிவகணேஷின் கழுத்தைக் கட்டி
கொண்டாள்.

“அதுக்கு முன்னடியே உங்கப்பா உங்களுக்கு
போன் பண்ணி கல்யாணத்துக்கு சம்பந்தம்
மகனென்னு சொல்லப் போறார்..”

“எப்படி?”

“ஹனி.. நான் செய்யறதுதான் கரெக்ட் என்று
யாருக்கும் அசைஞ்சு கொடுக்க மாட்டேன்.
தெரியுமா?”

“அதையும் பார்க்கலாம்..”

“அதனி. நீ யாரை தூதாக அனுப்பியிருக்கேன்னு
என் தெரிஞ்சுக்கலாமா ஹனி..?”

“காஷ்..”

“உன்ன ஹனி இப்படிப் பண்ணிட்டே..?
என் ஒரு கிரிமினல் பேர்வழி.. அதுக்கு முன்னாடி
என்னைக் கேட்டிருக்கலாமே..?”

“என்பென்ஸா இருக்கட்டும்னு நினைச்சேன்..”

“எங்கப்பா ஒத்துக்கலைன்னா என்ன செய்வே
யாம்..”

“உங்க முடிவுதான் என்னோட முடிவும்..”

“அப்போது செல்போன் ஒலிக்க எடுத்துப்
பார்த்தேன். மறுமுனையில் மாணிக்கவாசகம்.

“சொல்லுங்க டாடி..”

“கூட எப்ப சென்னை வரறதா உத்தேசம்..?”

“என் டொள்ல வந்துடுவேன் டாடி..”

“அப்போது காரின் பேலன்ஸ் தவறி தார்
பெயிருந்து மண் சரிவுக்கு இறங்க, “சிவா..
உங்க பேரேக் போடுங்..” அவள் சொல்லி
பெயிருள் கார் அந்த மரத்தில் மோதி நூறடி
அகலத்தில் உருள ஆரம்பித்தது.

26

“அத்தித்திக்கு உங்களாலே ஏதாவது ஆபத்து
என்பதா அதைப் பார்த்துகிட்டு நான்
பெயிருக்க மாட்டேன்..”

கிடைமணி ஏழே முக்கால்.

“அப்பத்துப் புல்வெளிக்கு ஹோஸ் பைப்பில்
வந்ததுக் கொண்டிருந்த பரசுராமுக்கு
அவன் போய் நின்றான் சுபாஷ். தோளில் ஏர்
பைப்பை மாதிரி முகத்தில் இறுக்கம்.

“ம்..”

“நான் இப்போ கொடைக்கானலுக்கு
கிளம்பிட்டு இருக்கேன்.”

“சரி..”

“சாந்திமதிக்கு நான் என்ன பதிலை
சொல்லட்டும்.”

“சுபாஷ். இது பத்து இலட்ச ரூபாய் வரை
கதையை நீ அப்பவே முடிச்சிட்டு வந்திருக்க
இந்நேரம் உன் கைல் பத்து இலட்சம் வரை
கொண்டிருக்கும். காரியத்தைக் கெடுத்து
வந்திருக்கே..?”

“அப்பா. பணத்துக்காக ஒரு நேரம்
காதலைக் கொல்ல எனக்கு மனசு வரலை. அது
என்னை சகோதரன்னும், உங்களை அப்பா
சொல்லிட்டா..”

“அவள் ஒரு நடிகை. அது வெறும் நடிப்பு
அதை நம்பி ஏமாந்திருக்கியே..? இதை நம்ப
மாணிக்க வாசகத்திடம் சொல்ல முடியுமா
சொன்னாதான் அவர் ஒத்துக்குவாரா?”

“அப்பா. சாந்திமதியைப் பதி வரையில்
எண்ணத்தைக் கொஞ்சம் தள்ளி வைப்பேன். நான்
இந்தக் கல்யாணத்தை நடத்திக் காட்டுகிறேன். அது
காதல் ஜோடியைச் சேர்த்து வைக்கறதுல கிடைக்க
சந்தோஷம் அந்தப் பத்து இலட்ச ரூபாய்க்குமே
நான் போய் அவங்க ரெண்டு பேரையும் சந்தி
பேசிட்டு மறுபடியும் இங்கே வருவேன். அப்பா
நீங்க உங்க கிரிமினல் புத்தியை மூட்டை
வெச்சிட்டு இந்த நல்ல காரியத்துக்கு
கொடுக்கணும். இல்ல.. நடக்கறதே வேற..”

இடதுகை ஆள்காட்டி விரலை பாகை
முகத்துக்கு நேராக உயர்த்தி எச்சரித்தது
போனான் சுபாஷ்.

சுபாஷின் கண்கள் எதேச்சையாக கேட்ட
சாந்திமதி நோக்கிப் பாய்ந்தான் சிவகணேஷ்.

சுருக்கப்பட்டிருந்த அன்றைய நாளிதழின்மேல்
பெரிய எடுத்துப் படித்தான்.

சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.
சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.

சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.
சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.

சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.
சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.

சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.
சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.

சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.
சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.

சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.
சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.

சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.
சாந்திமதி படுகாயம். சாந்திமதி படுகாயம்.

“டா..டாக்டர்..”

அவர் கவலையோடு சிவகணேஷை ஏட்டி
“சாரி.. எவ்வளவோ ட்ரை பண்ணினோம்...
காப்பாத்த முடியலை.. வெரி சாரி.. சிவ..”
நகர, சிவகணேஷ் சில விநாடிகளுக்கு
உறைந்துபோய பிறகு அசைந்தான். திரும்ப
நடந்தான்.

யாரோ செலுத்திய மாதிரியான நடை

சுபாஷ் குறுக்கே வந்தான்.

“சிவா..”

அவனை இடது புறங்கையால் தள்ளிவிட்டு
வேகவேகமாய் நடை போட்டான் சிவகணேஷ்.

“இவன் எங்கே போகிறான்?”

சுபாஷ் திகைப்பாய் போகிறான்
கொண்டிருக்கும் போதே சிவகணேஷின் நடை
சின்ன ஓட்டமாக மாறியது.

‘எதற்காக இந்த ஓட்டம்?’

“சிவா.. நில்லு..”

அவன் நிற்கவில்லை. அந்த மாடி வாந்தன
வேகமாக ஓடி, வழிமறித்த ஒரு கண்ணாடி
தடுப்பை உடைத்துக் கொண்டு ரோட்டைப் பார்த்து
மாதிரி இருந்த சிட் அவுட்டைக்குள் நுழைந்து
குட்டையான கைப்பிடிச் சுவர் மேல் ஏறி நின்றான்.

கீ...ழே...ஏ...ஏ..

போக்குவரத்துக் குறைந்த தார்க்கை
தெரிந்தது. ‘சாந்திமதி’ என்ற பெயரை உச்சரித்து
வண்ணம் கண்களை மூடிக் கொண்டு சிவகணேஷ்
குதித்தான்.

ஐந்து விநாடிகள் வெட்ட வெளியில் நீத்தியவன்
ஆறாவது விநாடி, சாலையின் மையத்தில் நுழைந்து
சிதறலாய்த் தெரிந்தான்.

கரைம் ப்ராஞ்ச் அலுவலகம்.

தீரில் டுடே - 74

கரைம் ப்ராஞ்ச் சீஃப் கோஷ் தன் வலது
கைக்கு கையை முட்டுக் கொடுத்துக்
கொண்டிருக்க, விவேக் எதிர் நாற்காலியில்
நின்று கையில் வைத்திருந்த ஃபைலை
மேலே கொண்டே சொன்னான்.

“ஐ.. இது உமையாள் ஹாஸ்பிடலோட சென்ற
மருத்துவ மரண விபரங்கள். லாஸ்ட் இயர்ல
மருத்துவ பீட்டிமென்ட் போதாம சுமார் 31 பேர்
இறந்துக்காங்க. இதில் வி.ஐ.பிக்கள் எட்டுப் பேர்.
மீதமுள்ள பேர் அரசியல்வாதிகள். மூன்று பேர்
சாந்திமதி அதிபர்கள். ஒரு பெண் சினிமா நடிகை.
சாந்திமதி. இது தவிர சாந்திமதி மரணத்தைத்
தடுக்க முடியாத சிவகணேஷ் தற்கொலை
செய்திருக்கான்.”

கோஷ் தன் இரண்டு கைகளாலும் முகத்தை
மூடிக்கொண்டு நிமிர்ந்தார்.

“டாக்டர் விவேக், டாக்டர்கள்
இறந்துபோனன, ஹரேஷ்.. இவங்க கொலை
செய்யப்பட்டதுக்கான காரணம் என்னவாக
இருக்கும்னு யுகம் பண்ணிட்டீங்களா?”

“தான்வக்கு..”

“செல்லுங்க..?”

“ஐ.. இறந்துபோன வி.ஐ.பிக்கள் எட்டுப் பேர்னு
கொண்டேன். இதுல ஆறு பேரோட மரணம் ஒரே
காரணத்தால்தான். அதாவது சி.ஐ.ஏ. எனப்படும்
இந்தியாவேஸ்குலார் ஆக்சிடென்ட் காரணமா
இறந்துபோனன. குதாய்ல வெடிப்பு ஏற்பட்டு மரணம்.
இந்தியாவாதிகள் 4 பேரும் இப்படித்தாதான்
இறந்துக்காங்க. அந்த அம்மா பெரிய கோடஸ்வரி.
இறந்தாள். இப்படித்தான். இதில் சொத்துக்கு
இறந்த அந்த செல்லம்மாவோட மகன்கள்
இறந்தோரும் டாக்டர்ஸை சரிகட்டி அம்மாவைக்
கொல்லுடதா பெண்கள் இரண்டு பேரும்
இறந்துக்காங்க.”

தீரில் டுடே - 75

கோஷ் குறுக்கிட்டார்.
“இப்ப நீங்க சொன்னது செல்லம்மா...
டாட்டர் சொன்ன ஸ்டேட்மென்ட்டா?”

“ஆமா சார்.”

“ஒரு மாத்திரையைக் கொடுத்து அப்ப...
மரணத்தை வரவழைக்கிறது சாத்தியமா...
விவேக்?”

“சாத்தியம்தான் சார்.” சொன்ன விவேக்
காலுக்கடியில் வைத்திருந்த பரீபீகேனை எடுத்து
திறந்து பளபளப்பான அட்டையோடு கூப்பிட்டு
சின்ன புத்தகத்தை எடுத்தான்.

“சார்.. இது ஒரு மருத்துவப் புத்தகம். ஒரு மரு
நேரத்துக்கு முந்திதான் சென்னைல இருக்கிறது
லீடிங் பார்மகூட்டிகல் கம்பெனிக்குப் போய்
விசாரிச்சிட்டு வந்தேன். அவங்க கொடுத்த புத்தகம்
இது. இந்தப் புத்தகத்துல உயிரைக் காப்பாத்த
மருந்து பத்தியும் இருக்கு. உயிரைக் காப்பாத்த
மருந்தும் இருக்கு. இந்த ரெண்டு வகை மருந்து
விலை ரொம்ப அதிகம். சிங்கப்பூர்ல மட்டுமே
கிடைக்கக்கூடியது. டாக்டர் அனந்தகிருஷ்ணன்
தானே அடிக்கடி சிங்கப்பூர் போய் வந்திருக்கார்.
வேற யாரையும் அனுப்பி வாங்கலை. தான்
இன்னொரு விஷயம். செல்லம்மா மார்க்ஸிஸ்ட்
தேதி இறந்திருக்காங்க. அனந்தகிருஷ்ணன்
தேதி சிங்கப்பூர் போய் மாத்திரையை வாங்கி
வந்திருக்கார்.”

கோஷ் கவலையான பெருமூச்சென்றான்.
வெளியேற்றினார். “நீங்க சொல்றதைப் பற்றி
அப்பாவும் மகனும் பணம் பண்ணும் பாவனா
இருந்து, இயற்கையான மரணம்ங்கற போய்
கொலைகளை நிகழ்த்தி இருக்காங்க. இதை
பாதிக்கப்பட்ட யாரோதான் பழி வாங்க
நடவடிக்கைகள்ல இறங்கி
கிருஷ்ணனையும், ஹரேஷையும், மணிமீருக்கனும்.

மணிமீருக்கனும். இல்லையா மிஸ்டர்
விவேக்?”

“இருக்கலாம் சார்.. அதிலும் நடிகை
மத்தியோட மரணம்தான் உமையான்
தாவிடலில் நடந்த கடைசி மரணம். ஸோ,
இல்லையாளி அந்த வட்டத்துக்குள்ளே தான்
இருக்கனும். சிவகணேஷோட தற்கொலையும்
அது ஒரு முக்கிய பாய்ண்ட்.”

“உங்க அடுத்த கட்ட நடவடிக்கை?”

“மாணிக்கவாசகத்தைப் பார்க்கணும்..”

27

சுற்று முன் நடந்துபோன தடயம் எதுவுமின்றி
மத்தியாக் கிடக்கிறது வீதி. ஆனால் அதிவேக
விசை என்று கடந்து போன தண்டவாளம்போல்
தன் திசையும் அதிர்கிறது என் இதயம்?

மாணிக்கவாசகத்தின் பங்களா கம்பவுண்ட்
வருவதற்குள் விவேக் காரை நுழைத்து
பார்கோவில் கொண்டு போய் நிறுத்தியபோது
அங்கே ஆறு மணி.

விவேக் போர்கோ படியேறிக்கொண்டிருக்கும்
போது மாணிக்கவாசகத்தின் பி.ஏ., தயக்கமாய்
பெயர்.

“வென்..”

“மேலர் மாணிக்கவாசகத்தைப் பார்க்கணும்..?”

“நீங்க..”

விவேக் தன் உத்தியோக அட்டையைக்
கொண்டு பி.ஏ., லேசாக மிரண்டபடி கேட்டார்.

“என்ன விஷயமாப் பார்க்கணும்?”

“அதன்கொய்ரி..”

“ஹி..” மிஸ்டர் மாணிக்கவாசகத்தோட மகன்
விவேக் இறந்த நாளிலிருந்தே உடம்புக்கு
பொய் படுத்துக் கிடக்கார். இப்பவும் ஒரு

நிமிஷம் சேர்ந்த மாதிரி பேசினா அவருக்கு ஏன் வாங்கும்..”

“நான் அதிகமா கேள்விகள் கேட்கப் போறதில்லை. எனக்கு வேண்டிய பதிலை மட்டும் வாங்கிட்டுப் போயிடுவேன்.”

“சரி.. வாங்க..”

பி.ஏ. கூட்டிக் கொண்டு போனார். என்னை இரண்டாவது அறை. விவேக் உள்ளே நுழைந்தான்.

மாணிக்கவாசகம் ஈஸி சேரில் சாத்திரம் குழிந்த கண்கள். ஒட்டிய மோவாய். அதன் முள்ளாக வெள்ளை ரோமம்.

“சார் போலீசிலிருந்து ஒரு என்சைப்லி வந்தது வந்திருக்காங்க.”

மாணிக்கவாசகத்தின் பார்வை ஸ்லோமோசலி உயர்ந்து விவேக்கின் முகத்தில் நிலைத்தது.

“என்ன விஷயமாய் வந்திருக்கீங்க?”

“டாக்டர் அனந்தகிருஷ்ணனும், ஹென்ரிகொலை செய்யப்பட்டது உங்களுக்கு தெரிஞ்சிருக்கும்னு நினைக்கறேன்.”

“ம். தெரியும்..” அவருக்கு மூச்சினைக்க விடத் தொடர்ந்தான்.

“மிஸ்டர் மாணிக்கவாசகம். இரண்டு கொலைகளுக்கான மோட்டிவ் என்ன இருக்கும்னு நாங்க ஓரளவுக்கு பண்ணிட்டோம். இவங்க ரெண்டு பேரும் பணத்துமேல குறியா இருந்தவங்க. இவ்வளவு செயற்கையான மரணம் அடைஞ்சு இதுவரைக்கும் 31 பேர். இதனால் பாதிக்கப்பட்டவங்களில் ஒருத்தர்தான் ஆத்திரப்பட்டு இரண்டு பேரையும் தீர்த்திருக்கணும். அந்த யார்னு உங்களால கெஸ் பண்ண முடியுமா?”

“உங்க கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்ல மாட்டேன் சார்..?”

பின்பக்கம் குரல் கேட்டு விவேக் திரும்பிப் பார்க்க, அந்த இளைஞன் பார்வைக்கு கிடைத்தான். விவேக் உற்றுப் பார்க்க அவன் அருகில் வந்தான்.

“சார். என் பேரு சுபாஷ். லாயர் பரசுராமனோட ஸ்பெரியவர் மாணிக்கவாசகத்துக்கு என்னோட அப்பா நெருங்கிய நண்பர். அந்த உரிமையில்தான் நான் வாய்ப்பட்ட இவரைப் பார்க்கறதுக்காக வந்ததுல ரெண்டு மூன்று தடவை இங்கே வந்தேன்.”

“டாக்டர்களோட மரணத்துக்குக் காரணம் என்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா சுபாஷ்?”

“கொலையாளி யார்னு தெரியாது. பட். அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் இப்படிப்பட்ட முடிவு வரும்னு எனக்கு முன்னாடியே தெரியும்..”

“ஸ்படி?”

சாந்திமதியைத் தீர்த்துக்கட்ட தன்னுடைய அப்பா போட்ட திட்டத்தை விவரித்தான் சுபாஷ்.

“கொடைக்கானல்ல நடந்த சாந்திமதியோட பித்தது ஒரு திட்டமிட்ட கொலை. இதற்குக் காரணம் என்னோட அப்பாவும், இந்த மாணிக்கவாசகமும் தான். பிறகு அவன் உமையாள் ஹாஸ்பிடல்ல அட்மிட் ஆனதுமே இவங்க ரெண்டு பேரும் அந்த டாக்டர்ஸை விலைக்கு வாங்கி எப்பத்தை முடிச்சிருக்காங்க. ஆனா சிவகணேஷ். இவங்க சாவான்னு எதிர்பார்க்காததனால எப்பவும் இடிஞ்சு போயிட்டார் மாணிக்கவாசகம்.”

விவேக் கேட்டான். “ஸோ. சாந்திமதியோட மரணம் ஒரு கொலை..”

“வெஸ்.”

“சரி இதையெல்லாம் விளக்கமா எழுதிப் புகராக் கொடுக்க மத்த விஷயங்களை நான் ஃபாலோ அப் பைக்கறேன்..”

“தே பூஸ்..” விரக்திச் சிரிப்போடு தொடர்ந்தான்.

சுபாஷ். "என்னோட அப்பா பரகராம் இப்போ
உயிரோடு இல்லை. போன மாசம் இதே தேதி
இறந்து போனார்."

"எ.. எ.. எப்படி?"

சுபாஷ் சொல்லச் சொல்ல மானசமாக
கொலையாளியை மனதுக்குள் வளர
ஆரம்பித்தான் விவேக்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு.

அனந்தகிருஷ்ணன் பங்களா சாயங்காலமே
ஹால் சுவரில் அனந்தகிருஷ்ணனும், ஹெய்ஸு
ரோஜா மாலைகளுக்கு நடுவே சித்திரம்
கொண்டிருந்தார்கள். கீழே சிவப்பு நிற வெள்ளை
சோபாவில் விவேக் சாய்ந்து கொண்டிருந்தான்.

எதிர் சோபாவில் அல்லி, உமையாள் இரண்டு
விவேக் விளக்கினான்.

"கொலையாளி யாங்கிறதை ஓரளவுக்கு முன்
பண்ணிட்டோம். அதை உறுதிப்படுத்தி
உங்ககிட்டே இருந்து சில தகவல்கள்
தேவைப்படுத்து."

"சார்.. உங்க விசாரணைக்கு எந்தவிதமான
ஒத்துழைப்பையும் தர நானும், அம்மாவும் தயார்
இருக்கோம். உங்களுக்கு என்ன தகவல்கள்
வேணும்?"

"லாயர் பரகராமைப் பத்தி?"

"கேளுங்க.."

"அவர்கிட்ட நீங்க ஜூனியரா இருந்தீங்க
இல்லையா?"

"ஆமா.."

"சிட்டியில் எவ்வளவோ லாயர் இருக்கும்போதும்
ஏன் அவர்கிட்டச் சேர்ந்தீங்க?"

"அவர் என் அப்பாவோட க்ளோஸ் ப்ரண்ட்
அதனால்தான்."

"சரி" அவர் மகன் சுபாஷோடு உங்களுக்கு
முகம் உண்டா?"

"சம்மா தெரியும். பட், பழக்கம் கிடையாது.."

"சுபாஷ் சொன்னார். வாரத்துக்கு ஒரு நாள்
அனந்தகிருஷ்ணன் உங்களையெல்லாம்
கூட்டிட்டு பரகராம் வீட்டுக்குப் போறதாக..
உண்மையா?"

"உண்மைதான்."

"மிஸ் அல்லி. நீங்கள்லாம் சேர்ந்து டின்னர்
செய்தீர் மறுநாள்தான் பரகராம் இறந்திருக்கார்.
அவரோட மரணத்துக்குக் காரணம் சி.வி.ஏ. இது
தெரியுமா?"

"ச. சார்.."

"உங்க அப்பாவும், அண்ணனும் இறந்து
போனதுக்கு காரணமும் இந்த சி.வி.ஏ.தான். இந்த
ஒரு பேருமே செத்துக்கு இந்த சி.வி.ஏ.தான்
காரணம். ஆக இந்த மூன்றுமே கொலைகள்தான்.."

"சார்.. எங்களுக்குக் குழப்பமா இருக்கு.." அல்லி
சொன்னாள்.

"என்ன அல்லி.. திட்டம் போட்டுக் கொடுத்த
உங்களுக்கே குழப்பமா என்ன?"

"நீங்க என்ன சொல்றீங்க..?" உமையாள் குரல்
உயர்த்திக் கத்த. விவேக் அவளை ஒரு
மனையோடு கையமர்த்தினான்.

"மிஸஸ் உமையாள். இனி உங்க மக அல்லி
உங்க முடியாது. இந்த மூன்று கொலைகளையும்
அவங்கதான் செஞ்சாங்கன்றதுக்கு சில தடயங்கள்
கிடைச்சிருக்கு. நான் அல்லியோட அறையைச்
செதனை போட்டேன். பிறகு கமிஷனர் ஆபிசுக்கு
விசாரணைக்கு அனுப்பினேன். போனீங்க..
அப்போது நான் உங்க வீட்டை சலிச்ச
எடுத்திட்டேன். அப்படி அலசினதுல கிடைச்ச சில
தடயங்கள் அல்லியைக் காட்டிக் கொடுத்திருச்சு..

அதை இப்ப நீங்களே பார்க்கலாம்..”

விவேக் சொல்லிக் கொண்டே மறுபடியும் பரீப்கேஸைத் திறந்து உள்ளேயிருந்து ஒவ்வொரு பொருளாக எடுத்து வைத்தான்.

கறுப்பு வேனிடி பேக்.

சிறிய ஐ ட்ராபஸ் பாட்டில்.

சின்ன பட்டாணி சைஸில் ஐந்து இஞ்சியை மாத்திரைகளை உள்ளடக்கிய ஒரு கேடயம் பாலித்தீன் உறை.

அல்லி அவற்றை பயமாய்ப் பார்த்து கொண்டிருக்க, விவேக் கண்களைச் சிவப்பாக்கி விட்டுத் தொடர்ந்தான்.

“என்ன அல்லி அப்படிப் பார்க்கிறாய்? இதெல்லாம் எப்படித் தடயங்களாகும்னு போலீஸ் பண்ணீங்களா? மொதல்ல இந்த வேனிடி பேக் எடுத்துக்குவோம். இந்த பேக் ரோமம் மாத்திரை ஒரு செயற்கை இழையால பின்னப்பட்டிருக்க. இதோட கைப்பிடியைப் பார்த்தீங்களா? வேனிடி பிடிந்து போய் இழை இழையா தொங்கிட்டிருக்க. இதுல இருந்த ஒரு இழைதான் உங்கப்பாவோட பெர்சனல் ரூமில் இருந்த கம்ப்யூட்டர் உறையிலே ஒட்டிக்கிடந்தது. இதிலிருந்து உங்கப்பாவோட பெர்சனல் அறைக்குள்ளே போய் கம்ப்யூட்டர் சில்மிஷம் செய்தது நீங்கதான்னு திட்டவாத்தான் தெரியுது..”

வியப்பில் உமையாளும், அல்லியும் உறைந்த போய் உட்கார்ந்திருக்க.. விவேக் இரண்டாவது தடயமான அந்த ஐ ட்ராபஸ் பாட்டிலை எடுத்தான்.

“அல்லி. இது உங்க ஐ ட்ராபஸ் பாட்டில்தான்..”

“ஆ.. ஆமா..”

“எதுக்காக இந்த ஐ ட்ராபஸை உங்க பண்ணீங்க..?”

“அ.. அது வந்து.. கடந்த ரெண்டு மாசமாக..”

தரில் டுடே - 82

கண்கள்ல லேசான உறுத்தல் இருந்தது. அதுக்கான மருந்துதான் இது.”

“இல்லை. இதுல மருந்து இல்லை. கிளிசரின் தான் இருக்கு..”

“நோ..” வீறிட்டாள் அல்லி.

“பெஸ்..” என்றான் விவேக். “அல்லி. இதை வேக்குக் கொண்டு போய் டெஸ்ட் பண்ணிப் பார்த்தாச்சு. அப்பா, அண்ணன் ரெண்டு பேரோட மனத்துக்கும் கட்டாயமா கண்ணீர் விட்டு அழ இந்த கிளிசரின் தேவைப்பட்டு இருக்கலாம். கிளிசரினை வெளிப்படையா கண்கள்ல போட்டுகிட்டா பார்க்கறவங்களுக்கு சந்தேகம் வந்திடுமெனு நினைச்சு இந்த ஐ ட்ராபஸ் பாட்டிலுக்குள்ளே கிளிசரினை ஊத்தி உபயோகப்படுத்தியிருக்கீங்க..”

அல்லி திணற.. உமையாள் திகைக்க.. விவேக் தொடர்ந்தான்.

“பட்டாணி சைஸில் இருக்கற இந்த மாத்திரைகள் உங்க வார்ட்ரேப்பில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த சேலைகளுக்கு நடுவில் எடுக்கப்பட்டது. இந்த மாத்திரைகள் உருவான இடம் சிங்கப்பூர். இந்த மாத்திரையை எந்த மனத்தில் கலந்து யாருக்குக் கொடுத்தாலும் சரி. அவர்களுக்கு ஆயுள் 12 மணி நேரம்தான். சி.வி.ஏ. மூலையில் மரணம் நிகழ உங்கப்பாதான் இதை எங்கிப் பயன்படுத்தினார். அதையே நீங்க எடுத்து சிவங்களுக்கு எதிராப் பயன்படுத்தி காரியத்தை முடிச்சிருக்கீங்க.. ஸோ.. நீங்க உண்மையை இப்பச் சொல்லலைன்னா லாக்கப்ல போய்ச் சொல்ல வேண்டியிருக்கலாம்.. கமான்.. டெல் மீ..”

“நோ.. இது பத்தி எனக்குத் தெரியாது..” அல்லி சொல்லிவிட்டு அலறித்துடிக்க, அப்போ குறுக்கிட்ட உமையாள் “அவளை விட்டுடுங்க.. மனத்துக்கும் காரணம் நான்தான். நான்தான்

தரில் டுடே - 83

இந்தக் கொலைகளையெல்லாம் செய்தேன்."

"குட். இந்த உண்மையை வரவழைக்கிறது அல்லியை டார்ச்சர் செய்தேன். சொல்லுங்கள். எதுக்காக இப்படிச் செய்தீங்க..?"

உமையாள் இறுகிய முகத்தோடு தான் உயர்த்திக் கொண்டு பேச ஆரம்பித்தாள்.

"டாக்டர் தொழில் ஒரு உன்னதமான தொழில். கடவுளுக்கு அடுத்தபடியாக குட்டி வேண்டியவர்கள் அவர்கள்தான். ஆனால் எங்கேயும் என்னோட கணவரும், நான் பெத்த பிள்ளையும்தான் பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு நிறையப் பேசுகிறார்கள். இதுல என்னைப் பாதிச்ச விஷயம் நடிகை சாந்திமதியோட மரணம்தான். சிவகணேஷோட தற்கொலையும்தான். அதனால இவங்க ரெண்டு பேரோட சேர்த்து அந்த வாய் பரசுராமையும் தீர்த்துக்கட்ட முயற்சி பண்ணினேன். கொலை மிரட்டல் விடுத்தேன். ஆனாலும் இவங்க திருந்தலை. அதனால நானே ஒரு முடிவு பண்ணி இவங்க கொலை பண்ண அதே மாத்திரையாக கதையை முடிச்சேன். இந்த விஷச் செடிகளைக் களையெடுத்து நிறைய மக்களைக் காப்பாத்தினேன்.."

விவேக் திகைப்போடு உமையாளைப் பார்த்தான். "இதை என்னால ஜீரணிக்க முடியாது. மிஸஸ் உமையாள். கட்டிய கணவனையும், பெத்த பிள்ளையையும் கொல்ல உங்களுக்கு எப்படி மனம் வந்தது?"

"என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் அவங்க ரெண்டு பேருமே துஷ்ட மிருகங்கள். வேட்டையாடினதுல தப்பே இல்லை.."

விவேக் டேனியலுக்குக் கண்ணைக் காட்டி அவர் உமையாளை அழைத்துக் கொண்டு வாசலில் நின்றிருந்த ஜீப்புக்குப் போனார்.

கண்ணீர் தத்தளிக்கும் விழிகளோடு அவர்

உமையாளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க, விவேக் அவளுக்குப் பக்கத்தில் வந்து குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டு சொன்னான்.

"அல்லி. உங்களுக்கு இப்போ உறவுன்னு சொல்லிக்க யாரும் இல்லைன்னு நினைச்சுடாதீங்க. உங்களுக்கு ஒரு அண்ணியும், அதைன்னு கூப்பிட ஒரு குழந்தையும் இருக்காங்க.. என்ன அப்படிப் பார்க்கறீங்க..? அது ஒரு தனிக்கதை. அதை நாளைக்குச் சொல்றேன்.. வரட்டுமா?"

விவேக் கண்ணைச் சிமிட்டிவிட்டு போர்டிகோவில் நின்றிருந்த ஜீப்பை நோக்கிப் போனான்.

(முற்றும்)

எடையிழப்பு

திலவில் மனிதன்

எடையிழப்பானோ என்னவோ?

ஆனால்

உன்னில் இழந்தது

உண்மைதான் கண்ணே..!

நூறு கிராமான

உன் இதயத்தில்

ஐம்பது கிலோவான என்னை..

- மூர்த்தி

THIRIL TODAY R.DIS NO:76/2001

ராஜேஷ்குமார்

